ÁRA: 4 FORINT
BUDAPEST, 1968 AUGUSZTUS
XIV. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM

LABDARÚGÁS

Olimpiai reménységeink

Áll, balról: Menczel és Noskó. Térdel: Nagy L. és Kelemen (MTI Foto, Petrovits László felv.)

Az őszi idény első gólja

Horváth (Győr) lőtte Bolemányi mellett (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

MTK—Ferencváros 0:0. Oborzil kapura lő, előtte Fenyvesi dr. és Szuromi (10) áll. (MTI Foto, Kovács Gyula felv.)

A játékvezetés körül sincs minden rendben

Az Európa-bajnokság négyes döntőjét megelőző napokban — mint ez ilyenkor történni szokott, nagy események előestéjén — a labdarúgás számos fontos szakmai kérdését vitatták meg az Olaszországba érkezett szakemberek.

Sok szó esett a játékvezetés problémájáról is, ami természetes, hiszen a játékvezetés minősége elválaszthatatlan a játéktól.

Amikor arról volt szó, hogy a különböző nemzetközi mérkőzés sorozatok milyen nagy népszerűségre tettek szert, ez a megjegyzés hangzott el: *„Ha valami veszélyezteti igazán e tornák népszerűségét, akkor ez a játékvezetés, amely egyre nagyobb mértékben gyakorol befolyást az eredmények alakulására!”.*

Az utóbbi években ugyanis elég gyakran fordultak elő komoly kifogások a játékvezetők működéséről. Magam is sokszor voltam tanúja annak, amikor feltűnő téves döntések alakították ki nemcsak egy mérkőzés eredményét, hanem jelentős tornák végső sorrendjét is.

Komoly meggondolt sportemberek foglalkoznak a játékvezetés problémáival, olyanok, akik jól ismerik ennek a hivatásnak minden nehézségét, s akik jól tudják, hogy a játék sodrában nem is ritkán fordulhatnak elő olyan helyzetek, amelynek megítélése szinte a lehetetlenséggel határos és sohasem biztos kinek van igaza: a játékvezetőnek-e, aki mégis csak a legközelebbről figyelheti meg a történteket, avagy annak, aki messziről, a lelátóról próbál véleményt alkotni.

Nem is az ilyen határesetek kerülnek a kérdés vitatásakor a szakemberek górcsöve alá, hanem az olyan feltűnő jelenségek, amelyeknek a szabályokkal teljesen ellentétesnek látszó megítélése sok tízezer néző szeme láttára történik.

Ilyen feltűnő „bakikat” oldalszám lehetne sorolni, nem is akármilyen mérkőzések ilyen vagy olyan képességű bíróinak gyakorlatából, hanem VB-döntők, BEK-, KEK-, VVK-tornák meccseiről, amelyeken világhírű játékvezetők működtek. Ezeket véget érni nem akaró viták, sőt gyanúsítgatások is követtek, amelyek arra is alkalmasak, hogy megingassák a játékvezetői pártatlanságba vetett hitet.

Egy zürichi újságíró, akit a labdarúgás komoly szakembereként tartanak nyilván a sportág nemzetközi köreiben, és akit még azzal sem lehetett vádolni, hogy tudat alatt elfogult lenne — Svájc válogatottja nem került az Európa-bajnokságban a legjobb négy közé —, szó szerint ezt mondta:

— Bizonyos vagyok abban, hogy ez az EB nagyon érdekes és színvonalas lesz továbbra is és alkalmat ad arra, hogy összehasonlításokat tegyünk a különböző játékstílusok között, de szurkolok, hogy a játékvezetők el ne rontsák... Sok rossz tapasztalatot szereztem az angliai VB-n! Még nem felejtettem el, mit művelt többek között Kreitlein és Dienst.

Tschenscher példát mutat

Az Olaszország—Szovjetunió mérkőzés vezetésére az NSZK-beli Tschenscher kapott megbízást, akit hazánkban is jól ismernek.

A nyugatnémet bíró nagyszerű felfogásban vezette a mérkőzést. Úgy alkalmazta a szabályokat, ahogyan azok a nagykönyvben le vannak fektetve, másrészt pedig minden egyes döntésére rányomta bélyegét a szabályok szelleme! És érvényesült a játékvezetők tízparancsolatának egyik legfontosabbja: *„nem érted van a futballmeccs, engedd a fiúkat játszani, ne fütyüréssz minduntalan, ne színészkedjél és ne mutogass, ne hallasd a hangodat, mert a tízezrek nem terád kíváncsiak, hanem a labdarúgókra, a játékra”.*

Tschenscher észrevétlen, mégis ott van mindenütt, csak a szándékosat fújja le, a véletlent nem bünteti és egy olyan különleges képesség-

Londonban, a Wembley Stadionban az 1966. évi VB döntője előtt... Középen Dienst, a most 48 éves svájci játékvezető, balról Seeler (9), az NSZK és jobbról pedig Moore, Anglia csapatának kapitánya

gel rendelkezik, amellyel csak kevesen: különbséget tud tenni a szabályos kemény játék és a durva, megengedhetetlen játék között!

Az olasz—szovjet meccs utáni bírálatban ezt írtam: *„Tschenscher jól vezette a mérkőzést, bár hozzá kell tenni: a sportszerű légkörben lezajlott találkozón nem volt nehéz dolga."* Ezt azzal kell kiegészíteni, hogy a sportszerű légkör kialakításában nem kis része van a játékvezetőnek is, hiszen ténykedése hat a játékosokra, de hat a közönségre is. A légkör kialakulásának sok összetevőjéből soha nem lehet kihagyni a bírót. A játékvezető határozottsága, döntéseinek szabályszerű volta, pártatlansága, nagyon is befolyásolható tényező. Persze, előfordul, hogy mégis másképpen ítélik meg teljesítményét, — de ezek a szituációk a ritkább jelenségek közé tartoznak.

A rajt tehát kitűnően sikerült az EB-n, s ezt mindenki jóleső érzéssel vette tudomásul...

Érthetetlen álláspont

Hiába volt biztató a kezdet, a folytatás sok tekintetben azokat igazolta, akik az utóbbi években szinte szokványossá vált hibák megismétlődésétől tartottak.

Világszerte állandó vitatéma, vajon szabályosnak lehet-e minősíteni azt a játékmodort, amit különösen az angolok és a nyugatnémetek alkalmaznak, akik testi erejük teljes bevetésével, a szó szoros értelmében harcolnak! A nemzetközi játékvezetők nagy többsége azt vallja, hogy a testi erő alkalmazása, ha az a labda megszerzése vagy megjátszása érdekében történik, és egyébként nem sérti meg a szabályt, — megengedett! Úgy vélem, ez az álláspont helyes és ez ellen senki nem emelhet kifogást.

A védőjátékosok a pályán bizonyos helyzeti előnyt élveznek a csatárokkal szemben, s nem vitatható, hogy a szóban levő játékmodor inkább nekik kedvez, mint a támadóknak. Az a tapasztalat, hogy ennek ellenére, a játékvezetők gyakran elnézik a hevesen harcoló védőjátékosok túlkapásait is, különösen akkor, ha a játék a tizenhatoson belül folyik. A kézzel való szándékos ellökések, amikor a csatár kecsegtető helyzetbe kerül; a nyilvánvaló gáncsok; szögletrúgások alkalmával a fejelni készülő csatár ellökése a földön álló védő részéről, — szinte soha nem jár megtorlással. Ha viszont a csatár követ el hasonlót az ellenfél kapuja közelében, azonnal megszólal a síp!

Ennek az érthetetlen álláspontnak volt a képviselője a római stadionban többek között a svájci Dienst is, aki elfelejtett sípolni, amikor az első olasz—jugoszláv meccsen a következő eset történt: a 23. percben a jugoszláv Muszemics kiugrott, már csak Zoff, az olasz kapus volt előtte. Lövésre lendítette a lábát, ebben a pillanatban Ferrini hátulról egy kétségbeesett tigrisugrással utánavetette magát és két kézzel ellökte a középcsatárt, hogy az hasravágódott, a labda pedig a kifutó Zoff zsákmánya lett. Tipikus esete volt ez annak a helyzetnek, amikor a védőjátékosnak választania kell: vagy hagyja, hogy a csatár a kapuba rugja a labdát, vagy pedig inkább tizenegyest csinál, mert azt esetleg a kapu mellé rúgják, vagy a kapus szerencsés esetben kivédi...

Ezt az esetet az olimpiai stadion minden egyes nézője látta, és így látta...

Csak egyetlen egy ember nem vett tudomást róla: Dienst!

Igaz, ő nem néző volt, hanem a játékvezető...

Pedig, egyáltalán nincs kizárva, hogy a 23. percben, tizenegyessel, eldőlhetett volna a meccs sorsa...

Facchetti, az olasz válogatott kapitánya az EB-döntő után a kupával

Rendet kell teremteni

A tavaszi idényben az NB I B egyik találkozóján a játékvezető közelében egy labdarúgó valósággal kiütötte öklével az ellenfelét. Sem a játékvezető, sem a partjelző nem lépett közbe. Mintha mi sem történt volna... A JT ellenőre azonban ezt a fegyelmi bizottság tudomására hozta. Eltiltást kapott a játékos is, de a játékvezető és a partjelző is.

Ha visszagondol rá az ember, hogy befutott nemzetközi játékvezetők nem reagálnak a szemük előtt történt súlyos szabálysértésekre, hogy két méterrel a tizenhatos vonalon belül elkövetett szörnyű szabálytalanságért sem büntetőt rugatnak, hanem kiviszik a labdát a vonalon túlra, — bizony felmerül a jogos kérdés: miért nem jár el az UEFA, vagy a FIFA azokkal a befutott nagyságokkal szemben hasonlóképpen? Például úgy, hogy meghatározott időre, vagy akár végleg is törli őket a nemzetközi listákról. Tudtommal ugyanis minden nemzetközi kupa mérkőzésen ellenőr van jelen az UEFA, vagy a FIFA képviseletében, aki bizonyára beszámol a történtekről.

Mérlegelők...

Egyszer megkérdeztem a játékvezetőt, miért nem adott tizenegyest rögtön a kezdés után, az első támadás végén, amikor a hátvéd nyilvánvaló szándékossággal kézzel ütötte el a csatár felé szálló labdát?

— *Nem akartam az első percben tizenegyessel kezdeni...*

Ez volt a válasz.

És az a másik kollegája is mérlegelt, aki ugyancsak hasonló szabálytalanság miatt az utolsó percben nem akarta 11-essel eldönteni a mérkőzés sorsát...

A labdarúgás szurkoló tábora ismer még néhány mérlegelési esetet, s ismernek ilyeneket a játékvezetők is, akik — ha olykor szóba kerül — maguk is elítélik a mérlegelőket.

Az utóbbi években a mérlegelőknek egy egészen új, de veszélyes szektája jelent meg a porondon, különösen amióta a feltartás-zárás (obstrukció) szabályát megalkották.

Európa 1968. évi bajnoka: Olaszország. Álló sor balról: Zoff, Facchetti, Castano, Prati, Ferrini, Guarneri. Guggol: Burgnich, Anastasi, Lodetti, Juliano, Domenghini

Előfordul ugyanis, hogy valamiféle feltűnő szabálysértéskor harsan a sípszó, s amikor mindenki meg van győződve róla, hogy a játékvezető 11-est ítél — ezt írja elő ugyanis a szóban levő szabálysértésre a szabály — kiderül, hogy szó sincs büntetőrúgásról, hanem a tett elkövetésének helyéről közvetett szabadrúgást végezteт.

Ilyen döntést láttam néhány héttel ezelőtt Pozsonyban a Csehszlovákia—Brazília válogatott mecscsen a mérlegelők klubjának legújabb tagjától, az NSZK-beli Fritztől, aki nemzetközi játékvezető létére ilyet követett el: a 72. percben a gólhelyzetbe került brazil Tostaót 8 méterre a kaputól Mészáros kegyetlenül felvágta.

Fritz mérgesen és azonnal belefújt sípjába, odarohant a tett színhelyére, aztán szép lassan a magasba lendítette a karját, jelezvén hogy 11-es helyett — közvetett szabadrúgást ítélt!

— *Felháborító!* — hallottam a sajtópáholyban.

Hátrafordultam. A megjegyzést nem brazil, hanem csehszlovák újságíró tette.

Nem csodálkoztam, hiszen minden pozsonyi grundfocista tudja, hogy ezért 11-es járt volna. És ez volt az oka annak, hogy a pozsonyi srácok nem örültek olyan tiszta szívvel a 3:2-s győzelemnek...

Mondom, kezd nemzetközi szinten kialakulni egy olyan gyakorlat, hogy a tizenhatoson belül elkövetett szabálytalanságokra egyes „nagymenők" ráfogják, hogy a szándékos felrúgás és gáncs az veszélyes játék, a szabálytalan ellökés pedig feltartás...

Fritz és fritzek esetéből azt a következtetést kell levonni, hogy az a játékvezető, aki mérlegel, vagyis döntése nem a szabályoknak megfelelően történik, egy kissé részrehajlóan vezeti a meccset. Mert azt nem lehet feltételezni, hogy egy FIFA-bíró nem ismeri a szabályokat...

A mérlegelő játékvezetőket rendre kell szoktatni, mindent el kell követni, hogy változtassanak helytelen szemléletükön.

*

Megfigyeléseim rengetegéből az olaszországi EB ürügyén azért jegyeztem le ezt a néhányat, hogy segítsek a játékvezetőknek. Az a véleményem ugyanis, hogy sok a jól képzett tehetséges bíró az egész világon és hazánkban is, de egyesek olykor nem a jó példákat követik.

Ismétlem: nem azokkal az ítéletekkel vitatkozom, amelyeket többféleképpen lehet észlelni! Jól tudom (saját egykori gyakorlatomból is), hogy számtalan esetben hallatlanul nehéz a döntés, még akkor is, ha a játékvezető az események közvetlen közeli szemlélője. A tömörülő játékosok gyűrűjében, a kavarodásokban előforduló esetekben ő sem láthat tisztán, hát még az, aki valahol a páholyban, vagy a kakasülőn 50 vagy 200 méter távolból meresztgeti szemét — sokszor több dioptriás üveg mögül — az esemény irányába. Jól tudom, hogy az esetek döntő többségében a játékvezetőnek van igaza, hiszen a pályán ő a szabályokban legképzettebb aktív sportember.

Csak azok ellen a döntések ellen emelem fel a szavamat, amelyek nyilvánvalóan és vitathatatlanul ellentétesek a valósággal és a szabályokkal. Mivel — sajnos — ilyenek az utóbbi évek kimagasló jelentőségű mérkőzésein is előfordultak a világban, helytelen lenne, ha bárki is szemet hunyna fölöttük, mert a játékvezetés színvonalának emelése nem független a játék színvonalának emelésétől.

Tabák Endre

AZ ORTH-SZOBORRÓL

beszél Csorba Géza Kossuth-díjas szobrászművész

A Százados úti művésztelep — az MTK és a Bp. Előre sporttelep szomszédságában — érdekes látványosság Budapesten. A hatalmas parkban elszórtan vannak a műtermek, amelyekben a magyar szobrászművészet sok remeke született. A zöld bokrok, színes virágágyak közül sokfelé kifehérlenek a gipszfigurák, őrzik a kísérletezés, a mintázás első emlékeit, míg bronzba öntött, vagy kőbe faragott végleges másuk valamelyik közteret díszíti a fővárosban, vagy vidéken. Itt dolgozik évtizedek óta Csorba Géza, Ady síremlékének, a Liszt Ferenc téri Ady szobornak és sok más műnek alkotója, aki munkásságáért az elsők között kapta meg a Kossuth-díjat. A kiváló szobrászművész most kapcsolatba került a sporttal, közelebbről a labdarúgással: az MTK elnöksége ugyanis felkérte, hogy mintázza meg felejthetetlen játékosa, Orth György szobrát.

Emlékek

A műterem egyik meghitt sarkában ülünk le beszélgetni.

— *Ez az első kapcsolata a labdarúgással?*

— *Mint művésznek igen, mint embernek nem! Régi híve vagyok a labdarúgásnak, szeretem, mert színes, érdekes sport, legfőbb vonzóereje talán a változatosság. Mindig új és új szituációk adódnak, van benne lendület, láthatunk technikai finomságokat, érdekes taktikai elgondolásokat.*

— *Mikor szerette meg a labdarúgást?*

— *Abban, hogy megszerettem, — Orth Györgynek is része volt. Nagy része! Így egy kicsit a hálámat és szeretetemet is igyekszem belevinni majd a szoborba, amit róla csinálok. Felejthetetlen játékos volt és — jó barátom. Egy iskolába jártunk: a Vas utcai felsőkereskedelmibe, de én már végeztem, amikor Orth odakerült. És egyszeribe híressé vált a Vas utcaiak labdarúgócsapata, mert Orth kivételes képessége már 14—15 éves korában megmutatkozott. Később aztán összebarátkoztunk, s így kétszeresen örülök az MTK kérésének, hogy én örökítsem meg az emlékét.*

Sportszobrok

Nem mindennapi feladat sportolónak szoboremléket emelni. Magyarországon ezúttal először készül személyi szobor sportolóról, de van-e példa erre másutt? Ezt a kérdést tesszük fel Csorba Gézának, aki így válaszol:

— *Közismert, hogy Finnországban még életében szobrot emeltek Paavo Nurminak, a nagy atlétának. Hallomásból értesültem, hogy szoborportré készült az angol Matthews-ről, s a brazil Peléről, ezek azonban nem kerültek szabad területre. A brazil Flamengó pályáján is van egy mellszobor a magyar származású Kürschner Dóriról — valamikor szintén MTK-játékos volt — a klub edzőjéről, aki egy izgalmas mérkőzésen a partvonal mellett szívszélhűdést kapott és ott halt meg. S állítólag Orthról is van egy szoborportré Chilében, vagy Peruban... Nagyon fontos lenne, hogy bizonyosat tudjunk erről a szoborról!*

A művész kérése

Csorba Géza fényképeket, régi lapkivágásokat vesz elő, majd így *folytatja:*

— *A Labdarúgás szerkesztőségén keresztül szeretném kérésemet továbbítani a labdarúgás hatalmas táborához. Akinek jó Orth-felvétel van a birtokában — kölcsönképpen — juttassa el hozzám. És kérem azokat a labdarúgókat, akik megjárták Dél-Amerikát, s tudnak az állítólagos Orth-szoborról, közöljék: melyik városban, milyen pályán van. Ha tényleg van, lefényképeztetjük szembe és két oldalról, — nagy segítséget jelentene. Egyébként már második hónapja folyik a gyűjtés, a kutatás. Átlapozzuk a régi képes sportlapokat, s átnézzük még a régi híradófilmek sportfelvételeit is. Sőt — vadászok még egy régi rajzomra is, amit a húszas évek közepén skicceltem Orth Gyuriról... Jó lenne, ha elő kerülne!*

Milyen lesz a szobor?

Ezek után kerül sor a legérdekesebb kérdésre:

— *Milyen lesz a szobor? Hogyan él most, a kezdet kezdetén, a művész elképzelésében?*

— *A szobrot széles kockakő-talapzaton 2,40 méter nagyságban képzeltem el. Egész alakos szobor lesz, s Orthot úgy ábrázolja majd, ahogy száz és száz mérkőzésen, mint középcsatár a kezdőpontnál állt, készen arra, hogy sípjelre elindítsa a labdát.. Az alak magától értetődően mezben lesz, lába előtt a labdával és Orth jellegzetes testtartása érvényesülne a bronzalakban is: két karját mindig keresztbe fonta, még akkor is, amikor ült. Így örökítette meg számos fénykép és így állt kezdés előtt a pálya közepén is. És a szoborban nemcsak a rendkívüli játékintelligenciájú labdarúgót igyekszem megörökíteni, hanem a nagy tudású művelt embert is. Azt, aki a labdarúgást ezzel a klasszikus meghatározással definiálta: „A futballt nem lábbal, hanem fejjel játsszák. A labdarúgásban a láb csak a gondolat végrehajtója." Azt hiszem, ezt a bölcs mondást, ma is megszívlelhetné sok játékos...*

— *És hol lesz a szobor?*

— *Két elgondolás van. Az MTK elnöksége a pálya területén kívánja felállítani, én viszont alkalmasabbnak tartom a pálya bejárata előtt levő kis ligetet. Akkor nem zárt területen lenne az emlékmű, hanem köztéri szobor lenne, dokumentálva azt, hogy Orth mindenkié volt, — s lássák azok is, akik nem jutnak be a pálya területére... A két elgondolás mérkőzése jelenleg döntetlenre áll, remélem — én rúgom a győztes gólt.*

Búcsúzáskor gratulálunk Csorba Gézának: a beszélgetés napján töltötte be hetvenhatodik évét. És hetvenhat évesen is friss lendülettel, gazdag képzelőerővel készül új művére. A gyönyörű Ady-szobrok, a Bartók szoborportré — az egyetlen szobor, amelyhez a nagy zeneköltő modellt ült — és legutóbbi műve, a világjáró Kőrösi Csoma Sándor után most minden idők legnagyobb magyar labdarúgójának, Orth Györgynek bronzalakját készül megteremteni...

Jó egészséget, Mester és szép sikert!

Pánczél Lajos

A gólarány: 262:217

A szeptember 8-i, 113. magyar—osztrák előtt

112 mérkőzés, 57 magyar győzelem, 22 döntetlen, 33 vereség, 262:217-es gólarány, 60,7%-os teljesítmény. Néhány számban, egy-két szóban a két ország futball-kapcsolatának rövid adattára egyben Európa labdarúgó történelmének, fejlődésének is egy lényeges dokumentuma. Magyarország és Ausztria hét évtizedes futball-összeköttetése természetesen nemcsak a két ország sportkultúrájának, hanem földrajzi fekvésének, szomszédságának is köszönhető. Ezért mindig hatalmas érdeklődést váltottak ki az osztrák- és magyar szurkolótáborban a két nagyválogatott mérkőzései, élcsapataink találkozói. (Közöttük KK-mérkőzések, Húsvéti Tornák).

A legnagyobb figyelemmel persze a két A-válogatott viadalát kísérték Bécs és Budapest futballrajongói. A 112 mérkőzésnek összesen 3 millió 841 ezer nézője volt, ez meccsenként 34 300-as látogatót jelent. Nemcsak osztrák és magyar szurkolót, hiszen játszott egymással a két csapat olimpián (1912, Stockholm), s világbajnokságon is (1934, Bologna).

Az osztrák klubcsapatok budapesti látogatásai jónéhány évvel megelőzték az első Ausztria—Magyarország találkozót, amelyre 1902. október 15-én, Bécsben került sor. Az 5:0-ás hazai győzelmet aztán felváltva követték döntetlenek és magyar győzelmek. A legtöbbnek jellemzője volt a heves küzdelem, s nagy iram, s általában a szép játék. Olykor pedig a sok gól, s ezeknek természetszerűleg hol a bécsi, hol a budapesti szurkolók örültek. Szenvedett a magyar csapat 8:2-es vereséget, viszont győzött 6:1-re (nem is egyszer). Tény, hogy minden mérkőzés — függetlenül az eredménytől — elősegítette a két ország futballsportjának fejlődését, ez pedig jótékonyan hatott egész Európa labdarúgására. A nemes vetélkedések során a két ország fővárosának futballrajongói olyan nagyszerű játékosokat láthattak többször is, mint Uridil, Studnicka, Sesta, Gschweidl, Nausch, Zischek, Sindelar, Hahnemann, Ocwirk, Stojaspal, Zemann, Hanappi, illetve Zsák, a két Fogl, Schlosser, Orth, Schaffer, Sárosi dr, Cseh, Titkos, Lázár, Biró, Zsengellér, Turay, Hidegkuti, Puskás, Bozsik, Grosics, Albert és a többiek.

Egy régi válogatottunk... 1936. szept. 27-én, az FTC pályán 5:3-ra győzte le ez a csapat az osztrákokat. Balról: Szűcs (a Tatabánya edzője), Toldi, Seres, Fekete, Sas, Titkos, Csikós, Vincze. Guggol: Polgár, Cseh, Lázár

És láthattak a szurkolók gólokat, méghozzá micsoda gólokat! Mérkőzésenként átlagosan négyet! A magyarok közül Schaffer például 22 gólt lőtt az osztrákoknak, Schlosser 16-ot, Puskás 13-at, Pataky és Sárosi dr. 10—10-et, Szusza 9-et, Deák 8-at, Borbás dr, Cseh és Toldi 7-7-et. Örvendetes, hogy a régi nagy góllövő csatárok méltó utódokkal rendelkeznek. Két évvel ezelőtt például, a népstadionbeli 3:1-es találkozón Farkas János a Vasas középcsatára lőtte mindhárom gólunkat.

A két ország százon felüli szériája egyébként egyedülálló mérkőzéssorozat a kontinensen, sőt világviszonylatban is csak az Anglia—Skócia találkozók száma veszi fel vele a versenyt.

Az Osztrák Labdarúgó Szövetség Erwin Alge lemondása után egyelőre nem töltötte be a szövetségi kapitányi tisztséget, hanem a pozsonyi születésű Stastnyt bízta meg ennek a hatáskörnek ellátásával. A kitűnő csehszlovák edző a Wacker Innsbrucknál olyan sikeresen működött, hogy alkalmasnak tartják az osztrák válogatott irányítására. Míg Algeval szemben ellenérzéssel viseltettek a bécsi labdarúgó körök és a sajtó, Stastnyt általános bizalom fogadta új és felelősségteljes posztján. Az osztrák szövetségi edző olyan újítást vezet be, amely valóban egyedülálló a maga nemében. Bejelentette ugyanis, hogy minden válogatott mérkőzés előtt közölni fogja a sajtó képviselőivel azokat a taktikai utasításokat, amelyeket a csapatnak adott. A kritikusok tehát megállapíthatják majd, vajon tényleg betartották-e a játékosok ezeket az utasításokat Stastny az osztrák játékosanyaggal meg van elégedve és elsősorban testi kondíciójukat és küzdőképességüket akarja növelni.

Május 1-én Linzben — Ausztria—Románia 1:1. Balról: Krozea, Ivanescu (2) és két osztrák, Kögelberger, Fiala

A MAGYAR CIKLON

Janos Farkas

el ciclón húngaro

A chilei „Gol y Gol" című képes sport hetilapból vettük a fenti képet és címet: „Farkas János a magyar Ciklon".

Magából a riportból kiderül, a dél-amerikai újságírót csapongó fantáziával áldotta meg az ég. Hogy bizonyítéka legyen az írásnak csatoljuk a spanyol szöveg egy-két részletét.

A túlon-túl „színes" riport bevezetője Farkas képességeit ecseteli, s ezt dollármilliókra értékeli, majd hogy minél tovább fokozza a hatást, így ír:

„Mikor a magyar csillag mosolyog, elővillan hófehér fogsora. Kezében francia könyv, amelyről ezt mondja:

Sonríe el astro húngaro y muestra una hilera de dientes albos y fuertes. En su mano tiene un libro francés. Explica su contenido:

—Me gusta la filosofía, y encontré en una librería cerca del hotel este libro de Schopenhauer. Tengo deseos de llevarme obras de Nicolai.

Podría ser asombroso, pero es realidad. Janos Farkas, el goleador de Vasas en la actual temporada con 45 goles en 36 partidos, es un lector empedernido de obras filosóficas y de ensayos literarios. Pero tiene otro hobby: Colecciono medallas. Sí, pero esas que tengan un valor histórico. Tengo unas de la primera guerra mundial. Las de tres mundiales de fútbol, de hockey, de juegos de invierno y la de un ex campeón mundial de boxeo.

Farkas habla inglés y francés con fluidez. Cuando el traductor no acierta con una frase muy correcta, sonríe y la explica al cronista en correcto inglés.

—Aprendí idiomas en la Universidad. Después los viajes me acostumbraron a esto. Estoy practicando español y creo que llegaré a dominarlo cuando

— *Nagyon érdekel a filozófia. A szállodánk közelében levő könyvüzletben találtam egy francia nyelven kiadott Schoppenhauer kötetet. De nagyon szeretném magammal vinni Nicolai műveit is.*

Meglepő, de valóság — írja a „színestollú" riporter — hogy Farkas, a Vasas jelenlegi gólkirálya lelkes olvasója a filozófiai műveknek. Van azonban egy másik hobbyja is, amelyről a gólzsák így beszél: *Szenvedélyesen gyűjtöm a történelmi emlékű érméket. Van néhány érmém még az első világháború idejéből, de megtalálhatók értékes gyűjteményemben a legutóbbi három labdarúgó VB, valamint egy ökölvívó bajnokság érmei is.*

A riport így folytatódik:

„Farkas folyékonyan beszél angolul és franciául. Ezt a képességét a következőkben magyarázza:

— *Az egyetemen tanultam a nyelveket és külföldi utazásaim alkalmából is módomban áll a gyakorlásra, a nyelvismeret bővítésére. Jelenleg a spanyolt tanulom. s ha újra eljövök Önökhöz Dél-Amerikába már ezzel sem lesz nehézségem.*

A következőkben már a sportra is kitért a dél-amerikai kolléga, úglátszik a sok sztory után az eredetileg kitűzött céljához érkezett. Mert ezt kérdezte:

—¿Qué impresión le dejó México con su estadio y su fútbol?

—Van a realizar un gran mundial. Lo tienen todo, incluso hasta la simpatía de sus gentes, especialmente sus mujeres y sus tiernas canciones. En cuanto al fútbol, ya llevan dos años preparando un equipo al cual le están dando un estilo. Serán poderosos en su medio.

—¿Y los factores climáticos?

—Opino que contra la aprobación de algunos científicos, la altura es una valla. Porque se debe jugar con calor, y tal vez a horas de temperatura oscilante. Venimos de zonas templadas y tendremos que enfrentarnos a temperaturas medias, pero igualmente desagradables por el factor altura. Falta oxígeno, se aprisiona el corazón y los músculos se tornan tensos. Hay que adaptarse con tiempo. Será una difícil prueba para muchos.

—¿Cuál es la opción del fútbol húngaro?

—Lo que le pueda asignar un grupo con rivales que ya se conozcan. Creo que seremos finalistas en México. Por lo menos ahora hay nuevos planes y los fracasos de Chile e Inglaterra se han estudiado para no repetirlos.

— Milyen benyomást tett Önre Mexikó, az ottani labdarúgás?

Farkas válasza:

— *Az előjelekből ítélve nagy VB színhelye lesz Mexikó. Ennek rendezésére meg is van minden adottságuk. Az emberek kedvesek, a nők csinosak, dallamaik lágyak.* (Hogy ezek a megállapítások miért kellettek, nem tudni, valószínűleg az unalmas szaktémát vidítja így a cikkíró). *Ami a labdarúgásukat illeti? Bizonyára rendelkeznek majd a helytálláshoz szükséges megfelelő stílusú, és tudásszintű együttessel.*

— És a klimatikus tényezők?

— *Bizony az ottani éghajlati viszonyok nagy előnyt jelentenek a hazaiak számára. Nekünk, akik a mérsékelt égövből utazunk oda, meg kell küzdenünk az akklimatizálódás örök problémájával.*

— Milyenek a magyar labdarúgás esélyei a mexikói világbajnokságon?

— *Nagy előny számunkra, hogy általában ismerjük ellenfeleinket. Érzésem szerint ott leszünk a döntőben. Alapos elemzés alá kerültek ugyanis nálunk a chilei és az angliai mérsékelt szereplés tanulságai.*

*

Eddig a kivonatolt és rövidített riport, amely ugyan nagy egészében távol van „a szó szerinti igazságtól", de valóban színes és feltűnést keltő.

A magyar olvasók, de Farkas János is valószínűleg jót derülnek az íráson. Talán csak Dél-Amerikában vették „komolyan".

A Gol y Gol-ból szemlézte:

Somos István

Viszontlátás

30 éve, 1938. június 5-én, a franciaországi VB-n, Strasbourgban találkozott egymással Leonidas és Szeczepaniak, a Brazília—Lengyelország (6:5) mérkőzésen. Most, júniusban a brazil—lengyel mérkőzésen viszontlátták egymást, de természetesen civilben. A mosolygós Leonidas volt egyébként a franciaországi VB gólkirálya — 8 góllal. Zsengellér, Sárosi dr. és Piola 5—5 góllal csak utána következett.

A szabad szombat és a labdarúgás

Nem kevesebb, mint 8,3 százalékos munkaidő csökkenés! Ezt jelenti a népgazdaságban bekövetkezett nagyszerű fordulat, amelynek nyomán heti 48 óráról 44 órára szűkítették a legkülönfélébb munkaterületeken a dolgozók munkaidejét. A változás kétségtelenül nagy erőfeszítést követel a népgazdaságtól, hiszen nem veszélyeztetheti azt a mindig szem előtt lévő elvet, hogy állandóan emelni kell az életszínvonal mércéjét. Műszaki fejlesztés, megfelelő szervezési intézkedések szükségesek tehát ahhoz, hogy ne a fokozottabb erőfeszítés révén térüljön meg a kieső munkaidő. Fontos probléma emellett az is, hogy a munkaidő csökkentésből adódó kedvező hatást ne a napi munkaidő megrövidítésével élvezhessék a dolgozók, hanem oly módon, hogy kéthetenként a szabad szombat biztosítson számukra felüdítő pihenést, szórakozást.

Mindez azt jelenti, hogy egy hónapban kéthetenként az eddigi két pihenőnaphoz egy további szabadnap járul. Ezt a nagyszerű változást 1968 első felében 120 000 dolgozó életében vezették be az iparban, s az előjelek azt mutatják, hogy az év végéig a szám 800 000—1 000 000 főre nő. Az átállítás e fokozott tempójával 1970 végéig kétmilliós tömeg kéthetenkénti szombatjával számolnak majd.

Érthető, hogy most már egyre gyakrabban találkozunk azzal az indokolt kérdéssel, hogy főleg kulturális téren — s ezen belül a sport vonatkozásában — hogyan lehet ezeket a szabad szombatokat minél tartalmasabban eltölteni, s hogyan lehet a hétvégi meghosszabbodott weekendeket úgy felhasználni, hogy az egészséget is erősítse.

Erről a problémakörről beszélgettünk a munkaidő-csökkentési kampány egyik legnagyobb ismerőjével, Timár Sándorral, a Munkaügyi Minisztérium főelőadójával, aki maga is szereti a labdarúgást. Azt a kérdést világította meg, hogy véleménye szerint hogyan lehetne jobban alkalmazkodni a megváltozott munkaidő-helyzethez — a labdarúgásban:

— *A kettős szabad nap* — kezdte a beszélgetést — *segíti azt a tendenciát, hogy a labdarúgás eseményei két napra: szombatra és vasárnapra kerüljenek. Természetesen nem lehet egyedül a munkaidő-csökkenéstől várni, hogy negatív, vagy pozitív hatást gyakorol a futballmérkőzések látogatottságára.*

Timár Sándor dr. szerint az egyik oldalon a sportolási lehetőség növelése, a másikon a mérkőzések látogatottságának fokozódása a cél. A sportolási lehetőségek megnövelése viszont függ a pálya-kérdéstől és a tömegsport jobb megszervezésétől is:

— *Mindebből fakad,* — folytatta — *hogy helyes lenne a későbbiek során az olyan irányzat elfogadása, amely szerint nagy százalékban előre hoznák vasárnapról a labdarúgás eseményeit. Ma már több fővárosi sportpályán van esti világítás, s e korszerűsítés további elterjedése várható. Mód nyílik tehát majd arra is, hogy már pénteken este érdekes, rangos mérkőzéseket lásson a labdarúgás közönsége. A kisebb csapatok ma már vasárnap délelőtt* sorra kerülő *találkozóinak időpontját is át lehetne tenni a kéthetenkénti szabad szombat délelőttre, s akkor még lehetőség van e napon a délutáni és esti mérkőzések megrendezésére is. Ily módon tehát a vasárnap felszabadulna a család számára; amikor is közös kirándulások, utazások tehetnék színessé, tartalmassá a dolgozók hétvégi pihenőjét.*

Hogyan látják a munkaügyi szakember elképzeléseit az illetékesek, elsősorban maga a szurkoló, másrészt a hétvégi programszervezésben mindig érdekelt „illetékes": a szurkoló-feleség?

Nem tartom túlságosan szerencsésnek azt az elképzelést, hogy szombat délelőtt legyen az alsóbb osztályú mérkőzések megrendezésének időpontja — mondotta Garami István dr. szurkoló, a Szivárvány Áruház osztályvezetője A péntek esti mérkőzéseket szívesen nézném meg, de attól függően, hogy milyen évszakban és milyen időjárási viszonyok mellett rendeznék. Tavasszal és nyáron az esti órákat szívesen töltik a futball szerelmesei a nézőtéren, de ősszel és a téli idény kezdetén már nagy a megfázás-veszély is.

— *A nagyobb mérkőzésekre* — a tavaszi és nyári idényben *sor kerülhetne úgy is* — folytatta —, *hogy a péntek esti eseményeket a vasárnap estiek követnék. Így azok számára, akik szeretnék kirándulni, sportolni, szabad maradna a hétvégre, de azért ott lehetnének mindig a bajnoki mérkőzéseken...*

Üzemi, alsó osztályú csapatok mérkőzéseinek rendszeres látogatóiról általában kevés szó esik, pedig ezek a szurkolók a labdarúgás híveinek jelentős százalékát adják. Egy ilyen szurkoló felesége, Pichler Ivánné mondta a következőket:

— *Férjem immár huszonhárom éve tölti szabad idejének jelentős részét a labdarúgó pályákon. XII. kerületi lakosok vagyunk, a Csörsz utcai pályán a MOM együttesének mérkőzéseire kíváncsi a leggyakrabban, de lerándul a Marczibányi térre is, ahol a Vasas Turbo a „csapata". Szombaton és vasárnap délután rendezik ezeket a mérkőzéseket, s én nagy örömmel üdvözölném, ha végre csak a szombat lenne a labdarúgás „napja", ekkor lenne a foci „non-stop" műsora, a vasárnap pedig meghozná végre a család igazi közös pihenőjét.*

Íme, néhány vélemény a hétvége és a labdarúgás kapcsolatáról. Életrevaló tervek, elképzelések, amelyek a mérkőzések látogatottságának erősödését is magukkal hozhatnák. A „végszót" szintén egy nagyon fontos illetékesnek adtuk meg: Börzsei János, az MLSZ főtitkára ezeket mondta:

— *A szabad szombatok egyre szélesebb körű bevezetésével kapcsolatban mi nem zárkózunk el a péntek esti, vagy szombat délelőtti mérkőzések beiktatásától sem. Jelenleg a szabályzat szombat délutántól vasárnap estig ad csak lehetőséget a bajnoki találkozók megrendezésére. A hétvégi szabad idő meghosszabbodása elsősorban vidéken hozhat jelentős fejlődést, hiszen enyhíthet a pálya-gondokon a labdarúgó események elosztása. Emellett valószínű, hogy a fővárosi példa vidéken is hat; egyre több nagyobb vidéki város sporttelepét szerelik majd fel esti világítással, s ez még jobban megnöveli a lehetőségeket. Azt azonban mindenkor fontos szempontnak tekintjük, hogy a bajnokságok hajrájában az utolsó három forduló mérkőzéseit egyidőben lehet csak megrendezni, mert ezt a sport tisztasága megköveteli.*

Az MLSZ tehát rugalmasan igyekszik majd alkalmazkodni a változó élethez, s ha szabad szombat bevezetésének tempója már megköveteli a bajnokság és az egyéb események időpontjainak átszervezését, már a jövő évi labdarúgás-program arculata is megváltozhat...

Maros László

Akikről még keveset hallottunk

Mexico magyar labdarúgó-jelöltjei

Hetedszer készül labdarúgó olimpiára magyar válogatott együttes. 1912, 1924, 1936, 1956, 1960 és 1964 után az 1968-as év ismét lehetőséget nyújt labdarúgóinknak a nyári játékokon való részvételre.

1964 aranyának megvédésére zömében fiatalokkal indul útnak Sós Károly, a szövetség vezető edzője és Lakat Károly dr. edző. Az olimpiai keret tagjai közül az „öregekkel" — Varga, Novák, Szűcs — ezúttal nem foglalkozunk, s azokkal sem, akik már helyet kaptak ha csak egyszer, vagy kétszer is a nagyválogatottban (Fazekas, Dunai Lajos, Fatér és Páncsics).

Inkább azokról írunk, akikről eddig jóval kevesebb szó esett, akik eddig nem igen álltak még reflektorfényben.

A hátára venné a stadiont

Básti Istvánnak, a hirtelenszőke tarjáni csatárnak két kérdést tettünk fel: 1. Hogyan tudta meg, hogy tagja lett az olimpiai keretnek. 2. Mit tenne, ha — kikerülve Mexicoba — játszana a csapatban.

— *Csapatunk a Szovjetunió távolkeleti részébe indult portyára, amikor közölték, hogy akit meghívtak az olimpiai keretbe, az nem utazik. Szalaival így vettünk tudomást a dologról. Ha kikerülnék és aztán játszanék is? Hátamra venném a stadiont, és annyiszor kilencven percen át hajtanék ,megállás nélkül, ahány mérkőzésen szóhoz jutnék.*

A klubtárs Tokió gólkirálya volt!

Dunai II. Antal már majdnem minden rangú válogatottban szerepelt. Útja most Mexikóba vezet.

— *Inspirálja-e 1967 gólkirályát, az idei góllövő lista éllovasát* az, hogy klubtársa, Bene Ferenc négy éve Tokió gólrekordere volt?

Kapásból válaszol:

— *De mennyire! Bene Feri példája lebeg előttem, de ez nem azt jelenti, hogy Mexico-ban minden áron gólt akarok lőni. Csak akkor, ha a helyzet és a csapat érdeke* úgy kívánja.

Álmok és vágyak

Keglovichról kevesen gondolnák, hogy Novák után az olimpiai együttes legidősebb tagja.

— Az olimpiai ellenfelekkel szemben is tudja-e majd hasznosítani azt, hogy egykor csatárt játszott?

— *Azt mondják, betyárból lesz a legjobb pandur, s nagyon jólesik, hogy ezt komoly szakemberek — elsősorban Szusza Ferenc, az edzőm — rám is vonatkoztatták. Sok a tapasztalatom, hasznosítani és bizonyítani szeretném.*

Nagy Laci három kívánsága

Kocsis Lajos pályafutása ugyanonnan indult el, ahonnan Sándor Károlyé: a szegedi Móravárosból.

— Mit tett és mit tesz azért, hogy az olimpiai válogatott szakvezetői elégedettek legyenek játékával?

— *A tatai felkészülés kezdete óta becsületesen dolgozom,* lelkiismeretesen *edzek. Természetes dolog, hogy minden bajnoki mérkőzésre egyformán koncentrálok, de lelki szemeim előtt már gyakran megjelenik Mexikó.*

Kozma Mihály, a barna képű szegedi középcsatár:

— *Egyetlenegy vágyam van. Remélem egészséges leszek az indulás idejére, s így ott lehetek a csapatban.*

Menczel Iván:

— *Az olimpián fedezetet szeretnék játszani, mert ez az én igazi posztom. S jó lenne legalább öt alkalommal pályára lépni.*

A keménykötésű Nagy Laci debütálása az NB I-ben ragyogóan sikerült. Remek játék és egy pazar gól a Vasas ellen, s aztán állandó hely az újpesti csatársor bal szélén. Ha a közeli hetekben három kívánsága teljesülne, vajon mit kívánna?

— *Az első feltétlenül az, hogy bekerüljek a csapatba. A második jól szerepeljünk Mexico-ban és eljussunk a döntőig. A harmadik? Hát ez már nem az olimpiával kapcsolatos. Az Újpesti Dózsa nyerje meg a bajnokságot.*

Radics 18 éve és 69 kilója

Noskó Ernőről az egész tavaszi idényben csak jó kritika jelent meg a lapokban. Mit gondol, a mexico-i meccsek után is így lesz?

— *Először is boldog lennék, ha egyáltalán kijutnék. Másodszor: aztán még helyet is kellene kapnom a csapatban. Ha ez is meglesz, megfogadom: nem csalódnak bennem.*

Pusztai László, a kemény kötésű, szentesi születésű szegedi jobbszélső a megyei bajnokságban még középcsatárt játszott. Rábai, a SZEAC edzője jött rá, hogy a fiú gyorsaságát, technikai képzettségét jobbszélsőként kellene kamatoztatni.

— Melyik jótulajdonságát tudná legjobban hasznosítani Mexico-ban és miben kellene addig javulnia?

— *Talán a gyorsaságomat. Javulni pedig az összjátékban szeretnék.*

Balról: Hunyadi, Bicskei, Oláh, Kocsis, Básti

Balról: Radics, Keglovich, Szalai, Dunai III, Pusztai, Branikovits

Radics János az olimpiai válogatott Benjáminja. Ezekben a napokban, pontosan augusztus 26-án tölti be 18-ik életévét. 175 centi magas, jelenleg 69 kiló. Vérbeli szélsőcsatár, a fiatalság minden erényével.

— Mi jellemzi a jó szélsőcsatárt?

— *A gyorsaság, a cselezőkészség és az, hogy minden helyzetből jól tudjon beadni. Ha mindehhez még kapura lőni is tud, az már főnyeremény. Szeretném, ha Mexico-ig alaposan elsajátítanám mindeme tudományokat.*

Szarka, a Haladás kapusa nem dicsekedhet túlságosan nagy szerencsével, már ami a válogatottságot illeti. Kétízben volt kijelölt kapus a külföldre utazó nagyválogatottban: 1963-ban Prágában és ezidén tavasszal Moszkvában.

— *Ezúttal optimista vagyok* — fejti ki véleményét —, és *bízom benne, hogy nemcsak tartalékként szerepelek, hanem egy-két mérkőzésen helyet kapok a csapatban. Ez a harmadik nekirugaszkodásom lesz, ennek sikerülnie kell.*

Sok-sok kedves, bizakodó nyilatkozat. Valamennyit a reménykedés, a vágyakozás hatja át. Érthető, olyanokról van szó, akik ilyen nagyszabású eseményen először vennének részt. Kívánjuk, hogy valóra váljanak álmaik.

Sós jellemez

Sós Károly szövetségi kapitány a tavaszi idény és a felkészülési időszak tapasztalatai alapján rövid, szinte villanásszerű megjegyzésekkel jellemezte az olimpiai keret tagjait:

— **FATÉR** a tavaszi idényben és a Szovjetunió elleni budapesti mérkőzésen bebizonyította, hogy kiérdemelte a válogatottságot és most az olimpiai kerettagságot.

— **SZARKA** az olimpiai csapat erőssége lehet, ha leküzdi idegességét, amit egyik-másik edzőmérkőzésen még tapasztalhattunk. Az egész bajnokságban egyébként ragyogóan védett.

— **BICSKEI** a fiatal kapusgeneráció egyik legtehetségesebb tagja. Csalódást sem klubcsapatában, sem az utánpótlás-válogatottban nem okozott. Rutin kérdése, hogy mikor lesz nagyválogatott.

— **NOVÁK** Dezső elmúlt 29 éves, de egy jó Novákra Mexikóban nagy szükség van. Nemcsak a pályán, mint a védelem vezéralakjának, hanem olyan emberként, akinek a pályán kívül is lehet feladatokat adni.

— **KEGLOVICH** Tatán példamutatóan dolgozott, ennek eredményét láthattuk barátságos mérkőzéseken is. Egyike legszorgalmasabb játékosainknak.

— **PÁNCSICS** a jelek szerint visszanyerte régi formáját. Erre nagy szükség lesz odakinn.

— **DUNAI** Lajos bebizonyította, hogy a legjobbak között a helye. Szeretnénk rá számítani. Tatán a legleIkiismeretesebbek közé tartozott. Az egyesületében mutatott nagy formája alapján esetenként remélhetőleg taktikailag is fel tudjuk használni óriási munkabírását.

— **MENCZEL** kiváló fedezetjátékos, taktikailag is érett.

— **SZALAY** a fiatal tehetségek közé sorolható, az utánpótlás válogatottban már nem egyszer bizonyított.

— **NOSKO...** Egy játékos, aki többféle taktikai feladatot is kiválóan meg tud oldani.

— **PUSZTAI** az edzőtáborozás alatt nem tudott egyenletesen dolgozni, kisebb sérülése miatt. Egyike legnagyobb jobbszélső-tehetségeinknek. Edzéseit kell specializálnia.

— **NAGY** László játéka nagyon tetszik nekem. Egészen kiváló balszélső lehet belőle. Előbb azonban az Ú. Dózsában még bizonyítania kell, ha ki akar jutni Mexikóba.

— **RADICS...** Rejtély, illetve inkább óriási kérdőjel számomra. Nagy kérdés: mit fog játszani a klubjában. Csak úgy lehet őt igazán specializálni, ha állandóan a szélen szerepel.

— **FAZEKAS** a magyar lagdarúgás egyik legnagyobb tehetsége — belsőcsatárként.

— **DUNAI II** személyében — érzésem szerint — nemcsak egy remek góllövőt nyertünk, hanem egy igen jó csatárt is.

— **KOCSIS...** Sok függ az akaraterejétől. Attól, hogy egyesületében milyen komolyan készül fel a mexikói feladtokra. Előnye, hogy több poszton is számításba lehet venni. Ismétlem: sok függ attól, milyen lelkiismeretesen készül fel.

— **BÁSTI** a magyar futball egyik izmos hajtása. Jó lenne, ha a klubcsapatában mutatott rapszódikus játékát kiegyensúlyozottá tudná tenni.

— **KOZMA** Mihály... Nagy bátorság volt őt sérült állapotban felküldeni a tatai felkészítésre. Az egész idő alatt kórházi kezelésben részesítettük abban a reményben, hogy ha egészséges lesz, tagja lehet a mexikói különítménynek.

— **DUNAI III,** Kelemen, Branikovits, Hunyadi, Oláh, Fejes egyaránt tehetséges futballista, de előbb még mindnyájuknak az utánpótlás-válogatottban kell bizonyítaniok.

Szücs László

FORINTOS KÉRDÉSEK

Többszáz levelet kaptunk most is, többségük az olimpiai csapat felkészülésével foglalkozik, egyik-másik pályázó jónak találja, hogy a fiatalok csapata utazik Mexico-ba, mások ezt kifogásolják, a kérdezők ugyancsak nagy százaléka Novák hiányát veti fel és egyéb más kérdésben kér választ az olimpiásoktól.

Mire a sorok napvilágot látnak e tekintetben már csaknem minden kérdés tisztázott, hiszen Novák, aki az első perctől tagja volt a keretnek — csak éppen nem vett részt a tatai edzőtáborozáson —, már bekapcsolódott a munkába, szerepelt az edzőmérkőzéseken. Az is véglegessé vált, hogy valóban a fiatalok utaznak — sok egyéb megfontolás után — s az A-válogatott, tehát a legjobb országos válogatott szerepel szeptember 8-án Budapesten Ausztria ellen, s így Albertéknak is van válogatott programjuk az őszre.

Sok olvasónk siet a segítségünkre azzal, hogy tippeket ajánl megírásra és nagyon érdekes, hogy mennyire találkozik igényük a szerkesztőség alapelveivel. Többen felvetették, hogy már szeretnének olvasni valamit a brazil labdarúgásról, s egyéb érdekesebb nemzetközi külföldi eseményről, történésről. Ebben a számban teljesült is kívánságuk, éppen ezért kérjük, hogy a jövőben is hasonló észrevételeikkel segítsék tevékenységünket: szerkesszenek velünk!

A júliusi pályázat győztese Hegedüs Géza (Békéscsaba, Luther utca 10/1) olvasónk lett, a Mészáros Józsefhez, az ifjúsági szövetségi edzőhöz intézett kérdésével:

Milyen tapasztalatokat szerzett a magyar labdarúgó utánpótlásról a megyei tornák alapján és ennek birtokában milyennek ítéli meg a magyar labdarúgás jövőjét?

Mészáros József:

— Összegezésem elé elsősorban az kívánkozik, hogy a megyei ifjúsági torna a pillanatnyilag legalkalmasabb országos méretű kutatási forma, amelyet sajnálatos módon szüneteltettek, jó két évig. Ez a seregszemle — mint ahogy tapasztaltam — a megyékben megmozgatta az érdekelteket, szívesen és szeretettel végezték a munkát és valóban a legjobbakat, legtehetségesebbeket válogatták. Ezt a munkát kell a továbbiakban is folytatni, persze minden évben lehet valamit korszerűsíteni, de az alapelv, az alapgondolat mindig az „országos méret" kell, hogy legyen.

— Csaknem valamennyi csoportküzdelmet láttam, valamint az egri döntőt, összbenyomásom: nagyon sok a tehetséges labdarúgó az országban. Az alap tehát megvan, erre kell majd építeni a jövőben. Ha hozzáértő szakemberek kapják kézbe a fiatalokat, egészen biztosan komoly pályafutásnak indítják őket. Hiányosságot tapasztaltam az általános fizikai képességekben, nem eléggé ruganyosak, gyorsak a fiúk, tehát az általános magyar labdarúgó betegség tünetei már a 16—18 éveseknél is mutatkoznak. Persze ezen lehet javítani, minden fáradtságot meg is ér a munka, hiszen a magyar labdarúgó sport komoly értékeiről van szó. Amíg az elmúlt évben védőjátékosokban volt hiány, úgy most ezekre a posztokra megfelelő számú tehetséget találtunk, a fehér foltot ez évben inkább a középpályások jelentik. Arról, hogy lesznek-e a jövőben jó szélsők túl sok biztatót nem mondhatók, bal oldalon találtunk ügyes játékosokat, a jobbszélen már kevésbé.

— A kérdés második felére válaszolva, reménytkeltőnek látom a magyar labdarúgósport jövőjét, a fiatal tehetségek adva vannak, türelem, munka, lelkesedés kell kicsiszolásukhoz és persze az ő részükről is megfelelő sportszeretet, kellő hozzáállás.

Hegedüs Géza jutalmát, a 200 forintos vásárlási utalványt postán küldjük el.

A további kérdések és válaszok:

Börzsei János:

— Miért nem játszik válogatottunk hivatalos mérkőzést délamerikai csapatokkal (Kovács György, Székesfehérvár, Sallai Imre utca 17.)?

— Nem igen van rá lehetőség, hiszen a labdarúgó idény egészen más nálunk és Dél-Amerikában. Erre általában világbajnoki szereplés alkalmával kínálkozik lehetőség — ilyen volt Angliában Brazília ellen —, vagy pedig abban az esetben, ha egy dél-amerikai együttes túrázik Európában, mint ahogy ilyen mérkőzés volt néhány évvel ezelőtt a Magyarország—Uruguay találkozó — Bozsik búcsújátéka. — Ezen a téren a továbbiakban sem várható komolyabb javulás.

— Mikor valósítják meg az öregfiúk nemzetközi tornáját? (Simongáti Andor, Soroksár, MÁV Állomás.)

— A szeptember 30-i Magyarország—Jugoszlávia öregfiúk visszavágó mérkőzés alkalmával Budapestre jönnek a csehszlovák és osztrák öregfiúk intézőbizottságai is, tervük egy torna kidolgozása, amelynek lebonyolításából szívesen részt vállal a Magyar Labdarúgók Szövetsége is.

— Úgy tűnik alsóbb osztályú magyar csapatok illegálisan szerepelnek Csehszlovákiában és bizony nem növelik a magyar labdarúgás tekintélyét, hiszen például legutóbb a Győr válogatottja néven szerepelt csapat 8:2-re kapott ki Trnavában, s mint utólag kiderült, ez a MÁV DAC együttese volt, de akkor hogyan szerepelhetett városi válogatott néven? (Héger László, Busica 22. Okr. Kosice.)

— Az MLSZ az NB I-es és az NB I B-s csapatok külföldi útjait intézi, és felel szereplésükért. Határmentéken az illető helyi szövetségeknek van lehetőségük engedélyt adni alsóbbosztályú együttesek külföldi útjára, ebből keletkeznek az olvasó által is megemlített „visszásságok".

Barcs Sándor:

— Miért szerepel a világválogatott keretben Jasin és Metreveli, hiszen az utóbbi időben már nem igen ragyogtak és miért nem a szovjet labdarúgás új csillagai Banyisevszkij és Bisevec? (Sztvorecz János, Kondoros, Ady Endre utca 48.)

— A Szovjet Labdarúgó Szövetségtől nyert értesülés szerint Jasin és Metreveli is kiváló formában játszik már klubjában, beválogatásukat indokoltnak tartották. Persze az is mellettük dönt, hogy a november 6.-i Világválogatott—Brazília mérkőzés egy látványos esemény lesz, amelyen Jasin és Metreveli is „nagy névnek" számít.

— Foglalkozott-e a FIFA a délamerikaiak panaszaival a londoni VB-és játékvezetők tevékenységével kapcsolatban, és van-e terve a nemzetközi szövetségnek arra, hogy közelebb hozza a két földrész bíróinak egységét a játékvezetés bizonyos kérdéseiben? (Bukovszki Miklós, XIV., Fogarassy utca 31/a.)

— A FIFA valóban foglalkozott panaszokkal, de ezt minden különösebb intézkedés nélkül le is zárta. Az UEFA a játékvezetés egységesítése terén mindent megtesz európai szinten, de az első lényeges feladat az volna, hogy először egy-egy országon belül alakuljon ki ez a követelmény, hiszen például Magyarországon sem beszélhetünk erről pozitív értelemben.

— Mi a véleménye az olyan szabálymódosításról, hogy a 16-oson kívüli hazaadást közvetett szabadrúgással büntessék. Ez ugyanis már kétségtelenül időhúzás? (Bátori István, Gyömrő, Ady Endre út 1.)

— Nemrég beszéltem H. Cavannal az I. BOARD ír elnökével, aki

Nemcsak az ifjúsági válogatottak országos tornáján, hanem a belügyi I. spartakiádon is bemutatkoztak fiataljaink. Az utóbbit az Újpesti Dózsa csapata nyerte. Képünkön a döntőben — 4:2 a Dózsa javára — a román Dinamó védelme hárít (MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

kifejtette véleményét, hogy 5 éven belül semmiféle szabálymódosításra nem gondol a nemzetközi szervezet. Egyelőre marad minden a régiben.

Antal Zoltán:

— Milyen alapon rangsorolja a „70 év legjobbjai" sorozatában az egyes posztok teljesítményeit, hiszen például a középhátvédek között szerepelt az 1-szeres válogatott Tóth Lajos, míg nem kapott helyet a 6-szoros válogatott Olajkár II. De ugyanezt említhetném a balhátvédeknél, Hungler (8), Dalnoki (14) stb.? (Simongáti Andor, Soroksár, MÁV Állomás.)

— Elsősorban az időszaki sorrendet veszem alapul, ez kiderül minden egyes cikkből. Így pedig lehetséges, a fenti „véleménykülönbség", hiszen elsőként jön számításba az általános teljesítmény, a kapott lehetőségek számbavétele és a képességek felülbírálása. Ha nincs is valaki a tíz között, általában neve említésre kerül a poszt legjobbjai között az írás befejező soraiban, így az említett példáknál is ez történt.

Albert Flórián:

— Ha jól megy a játék Önnek, általában nincs baj a magaviseletével a pályán, ha viszont gyengén játszik, sokszor sportszerűtlenkedik? (Muzsik László, IV., Báthory utca 15.)

— Igen, ez általában így van nálam és másoknál is. Ha nem megy a játék, az ember ideges lesz, e közben viselkedik úgy, hogy az már szembetűnő. Gesztikulál, vitatkozik, de hozzátehetem, nem rosszindulatból, nem bántásként és sértésként, hanem mert valahogy szeretne segíteni magán. Persze ez egyáltalán nem a legjobb „gyógymód", erre már én is rájöttem, s remélhetőleg minél kevesebbszer „tűnök" majd így fel.

— Hogyan állítaná össze a világválogatottat Brazília ellen? (Timári Attila, címét sajnos nem közölte, kivételt ez alkalommal azért teszünk, mert a kérdést érdekesnek találjuk, máskor viszont ilyen levélre, pályázatra nem válaszolunk.)

— Banks (angol) — Fazlagics (jugoszláv), Sesztyernyev (szovjet), Marzolini (argentin) — Beckenbauer (nyugatnémet), Szűcs (magyar) — Johnstone (skót), Eusebio (portugál), B. Charlton (angol), Silva (uruguayi), Best (észak-ír).

Juhász István:

— Mikor csatárt játszott, sok szellemes húzást, technikai finomságot alkalmazott, mióta hátrább került, ilyeneket nem látni Öntől, játéka „szürkébb", egysíkúbb lett. (Barabás Ignác, XIV., Erzsébetkirályné út 63.)

— Technikai képzettségemmel soha nem voltam túlságosan elégedett, a csatársorban ennek mindig a maximumára volt szükség, hogy át tudjam magam verekedni a védőkön, részt tudjak venni finomabb kombinációkban. Hátrább kerülve erre már nem igen van módom, hiszen elsősorban csatártársaimat kell kiszolgálnom. Ki is iktattam játékomból az efajta „csillogást", teljesen alárendeltem magam a csapat érdekeinek.

Lakat Károly dr.:

— Mi a különbség az öltözők hangulata, légköre között, gondolok régebbi időkre és a ma tapasztaltakra? (Büki Béla, XI., Fehérvári út 17.)

— Valóban érdekes kérdés, a múltban az öltözői hangulat általában a mérkőzésre készülődésből, elszántságból alakult ki és csak futballtémákról folyt a beszélgetés. Ma a mindennapi élet is „ott van" az öltözőkben, sokkal több a mondanivalójuk a világról a játékosoknak mint mondjuk 25 évvel ezelőtt, s ez érthető, sokkal jobban lefoglalják őket az eseményei, mint egykor minket, hiszen akkor nekünk a futball volt a mindenünk. A maiak már máshoz is hozzájuthatnak.

VÁLOGATOTTAK ARCKÉPCSARNOKA

DUNAI LAJOS

MTK

Született: 1942 november 29-én.
182 cm magas, 74 kiló.
1953-ban, a Csillaghegyi Téglagyár csapatában kezdte a labdarúgást. 1962-ben lépett át a III. kerületi TTVE-be, majd 1964 decemberében az MTK igazolta.
Az NB I-ben 1965 március 15-én játszott először (MTK—Ózd 4:0).
Három és félév alatt mindössze három bajnoki mérkőzésről hiányzott, az őszi idény rajtjáig 94 NB I-es mérkőzésen szerepelt, s két gólt lőtt. 1966 május 3-án Chorzów-ban Lengyelország ellen kapott helyet először a válogatottban, második és eddigi utolsó válogatottságára öt nappal később Jugoszlávia ellen került sor Zágrábban.
Nős.
Foglalkozása: géplakatos.

Amikor 1964-ben a III. kerületi TTVE hatalmas küzdelemben megnyerte az NB II Nyugati csoportjában a bajnokságot, nagyon látogatott volt a sok nagy csatát látott Hévízi úti pálya. Az állandó 3—4000 néző között mind többször feltűntek az NB I-es klubok megfigyelői, szakvezetői. Dóczi, Dunai, Szigeti, Bartalfi, Kocsis, Simon II neve több élvonalbeli egyesület erősítési terveiben szerepelt.

— *A Keszei, Danszky, Jenei összetételű védelmünk átszervezésre, erősítésre szorul* — mondogatták az MTK-ban. — *Dunai Lajosra nagy szükségünk van, vele hosszú időre megoldhatjuk védelmünk kulcspozícióját. Nagy tehetség, reméljük ugyanúgy beérik a Hungária körúton, mint az Óbudáról az évek folyamán az MTK-hoz került több más tehetséges labdarúgó is. Palotás, Hidegkuti és a Szimcsákok után Dunaitól is sokat várunk.*

Dunai Lajos

jött — és győzött.

A kitűnő felépítésű, jómozgású játékos hétről hétre jobban játszott, első NB I-es évében, 1965-ben egyszer sem engedte át másnak a hármas számú mezt. Állandóan csapata legjobbjai között szerepelt, jelentősen előrelépett Baróti Lajos szövetségi kapitány világbajnoki listáján is.

Mindössze harmincnégy NB I-es mérkőzés állt mögötte, amikor

mint a magyar válogatott 518. játékosa

bemutatkozott Chorzówban. Öt nappal később játszott Zágrábban is, aztán részt vett még a strasbourgi és torinói előkészületi mérkőzésen is, június 6-án a Svájc elleni találkozóra viszont már nem vették számításba.

— *Olyan gyorsan jött az egész válogatottság, hogy el sem akartam hinni* — mondotta Dunai. — *Aztán olyan hamar vége lett az egésznek, hogy ma már el sem hiszem, hogy válogatott voltam. A két hivatalos mérkőzésből, amelyen én játszottam, egyet sem nyertünk meg. Lengyelországban keserves 1:1, Jugoszlávia ellen pedig a 0:2 nem lehetett túlságosan biztató néhány héttel az angliai világbajnokság előtt. Mindkétszer tartalékos volt a csapat. Én sem remekeltem, de azt hiszem kevés olyan labdarúgó található, aki egyszeriben bejátssza magát a legjobbak közé. A sok válogatottsághoz idő szükséges, az enyém erősen tiszavirág életű volt.*

Átböngésztük a több mint három évvel ezelőtti chorzów-i és zágrábi tudósításokat,

a Népsport kiküldött munkatársai

így értékelték az „518-as" teljesítményét:

A lengyelek ellen:

„Dunai nem okozott csalódást. Pedig nehéz dolga volt, mert Lubanski őrzésével bízták meg. Többször elfejelte a labdát, határozottan szerelt. Tapasztalatlansága mégis sokszor kiütközött. A második félidőben néhányszor átjátszották."

Jugoszlávia ellen:

„Dunai nagy akarással küzdött. Sok támadást akasztott meg, főleg az első félórában. Hibája volt, hogy vaktában vágta előre a labdát. Szünet után feljavult, akkor igyekezett emberhez továbbítani."

— *Igen, nagyon lámpalázas voltam* — emlékezik vissza Dunai. — *Sajnos nem ment úgy ahogy szerettem volna, Sipos Ferit nem tudtam kiszorítani a válogatottból. Sokat tanultam azonban a pályán és a pályán kívül, kellően levontam válogatottságom tapasztalatait.*

Nem veszítette a kedvét, szorgalmasan edzett, s miután megnősült, életmódja is kedvezőbben alakult. Az eredmény nem maradt el. Dunai Lajos sorozatban újra magasszintű játékkal rukkolt ki. Pedig nem volt könnyű dolga a sokszor élet-halál harcot vívó MTK-ban.

Óriási felelősség volt

— és még most is van — hétről hétre a vállán. Nem kockáztathat, nem próbálkozhat látványos megoldásokkal. Szürkén, egyszerűen kell megoldania mindent és még így, egyszerű játékával is kitűnik. Kevesen fejelnek nála jobban, pontosan érkezik az ellenfél támadásainak megakadályozására, a megszerzett labdákat jó helyre továbbítja. Ha lehetőség kínálkozik, az ellenfél kapujának bevételével is próbálkozik.

Dunai Lajos a tavaszi idény tizenöt mérkőzésén

csapata legjobbjának bizonyult.

Újra felfedezték.

Most újra válogatott kerettag, olimpiára készül.

— *Megint úgy vagyok, mint 1966 májusában voltam* — emlegette Dunai. — *Meglepett a beválogatás, de őszintén szólva most már nem tekintem az egészet csak álomnak. Szilárdan bízom abban, hogy eljutok Mexikóba, s akárcsak a gyermekmesékben nekem is teljesül a három kívánságom. Vagyis: bekerülök az olimpiai együttesbe, megnyerjük az olimpiai bajnokságot és végül, de nem utolsósorban az őszi mérkőzések és Mexikó tapasztalatai alapján továbbra is élvezzem a válogatott szakvezetőinek bizalmát. A csapattal úgy érzem nem lesz baj, mindent megteszek azért, hogy az én utam is zökkenőmentes legyen...*

Az olimpiától, a válogatottságtól a már nagy utat járt, de még mindig fiatal játékos visszakanyarodott klubjához, az MTK-hoz.

— *Az alapok adva vannak ahhoz, hogy csapatunk meginduljon felfelé* — mondotta Dunai. — *Tavasszal nagy balszerencse kísért bennünket, öt-hat olyan pontot hullajtottunk el, ami már a kezünkben volt. Node most ősszel mindent kijavítunk.*

Reménykedik, bizakodik...

B. J.

Cikksorozatunkban oldalas fényképpel eddig a következő válogatottjainkat mutattuk be: februárban Páncsics Miklóst, márciusban Tamás Gyulát, májusban Göröcs Jánost, júniusban Mészöly Kálmánt, júliusban pedig Gelei Józsefet. Legközelebb folytatjuk.

MTI Foto
Petrovits László
felvétele

Újból az olasz labdarúgás

Piros-fekete ördögök. Az európai labdarúgásban e megnevezés alatt az AC Milan labdarúgó csapatát értik. Az ördögi jelző azonban nem a csapat küzdőmodorát, hanem kiismerhetetlenül ötletes, de ugyanakkor elsöprő lendületű játékerejét jellemzi. S 1968-ban, 69 esztendővel a klub megalakulása után, — 1899. decemberében alakult a Milan Cricket and Football Club, — még mindig érvényben van ez a jelző.

Igaz, a milánói piros-feketék a legutóbbi években háttérbe szorultak az Interrel szemben, de talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy az „előkelők" csapata visszaszerezte az olasz bajnoki címet. Sőt, nem sokkal később a Kupagyőztesek Európa Kupájában is helyreállította kissé megtépázott babérjait.

A Milan csapatát a magyar közönség is ismerheti. A múlt évben a Győri ETO-val mérkőzött, s csak úgy jutott tovább, hogy a győri mérkőzésen 2:2-es döntetlent ért el, s ezzel eggyel több gólt lőtt, mint a milánói 1:1-es döntetlen alkalmával a magyarok. Ha tehát azt mondjuk, hogy a Milan úgy nyert KEK-et, hogy

a magyar kupagyőztest nem tudta legyőzni,

akkor nem mondtunk valótlant.

A két döntetlenből azonban hiba lenne végső következtetést levonni. A Milan csapata akkor a bajnokság kezdetén volt, s kialakulatlan együttessel vette fel a küzdelmet a győriekkel. Sokan úgy vélik, hogy a milánói ördögök éppen ekkor mutatták meg, hogy komoly képességek rejlenek a csapatban, s a két új szerzemény — a harmadik ligás fiatal Prati és a sokszoros svéd válogatott Hamrin, aki már fényes pályafutása alkonyán van — Rivera és Lodetti társaságában a legszebb célok megvalósítására is alkalmassá teszi az együttest.

Nereo Rocco, a tavaly szerződtetett edző,

a trieszti mészáros, bátor mozdulatokkal vágott a régi csapat „húsába", s hogy keze nem reszketett, bizonyítja az elért sikersorozat. A Milan visszanyerte önbizalmát, s a legszebb hagyományaihoz híven — elkezdett játszani. Rivera, akit már többször eltemettek az olasz lapok, kivirult, átszellemült, s amire ritkán volt példa, még a labdáért is tudott harcolni.

A Milan Gre-No-Li belsőhármasról hosszú éveken át regéket meséltek Európában, de

az északi belsőhármas — Green—Nordhal—Liedholm — ideje már régen lejárt,

s azóta hiába várták a Milan szurkolói az „ördögök" feltámadását, egészen addig, amíg 1960-ban az egyesület megvásárolta az üstökösként feltűnt Riverát. Két év alatt nemzetközi rutint szerzett, s Altafini oldalán főszereplője volt már a Milan 1962—63-as BEK győzelmének. A londoni Wembley stadionban

legyőzték a portugál Benficát,

Eusebio csapatát, s a futballvilág csak a „golden boy"-ról írt. Mert úgy mondják, annyi aranyat fizettek érte, ahány kiló volt. Igaz, nagyon vékony dongájú kis legényként került Milánóba...

Azóta megerősödött. A fényes siker után ugyanis elnök és edző válság köszöntött be, s a Milan éveken át csak másodhegedűs szerepet játszott az olasz bajnokság „zenekarában". Az évek folyamán átalakult a csapat, s a BEK-győztes együttesből csak Rivera, Trapattoni és Mora maradt meg. Ők hárman azután újra

100 000 néző — telt ház — Milánóban, a San Siro stadionban, az 1968. február 18-án játszott Milan — Internazionale rangadón (1:1), amely a két csapat 150. találkozója volt. (MTI Külföldi Képszolgálat, Publifoto Milan felvétele)

élén a „piros-feketék”

megérhették azt az ünneplést, amelyet a lelkes szurkológárda tartogatott a csapat számára, s amelyen én is meghívott vendég voltam.

A **Milanello,**

a „betonvárostól” mintegy órányira fekvő sportliget, már évek óta a csapat felkészülési otthona. Itt folynak az edzések fenyőfák gyűrűjében, festői környezetben, ahol egy félóra is már felüdülésnek számít. Itt ünnepelték lampionos kivilágításban a Milan idei bajnokságát és KEK győzelmét, az egyesület vezetőit és játékosait, a világ minden részéből meghívott egykori Milan-játékosokat. A gyönyörű parkban pedig ott láthattuk a legfiatalabb Milan játékostól, Pratitól egészen Vittorio Pozzo-ig, (a harmincas évek neves szövetségi kapitánya) mindazokat, akik valaha valamit tettek a piros-fekete színekért.

A vendégsereg, a játékosokkal és feleségeikkel, a vendégekkel és az olasz művészi élet kiválóságaival hajnalig szórakozott, s ennyi idő alatt nem is egy neves labdarúgó szakemberrel sikerült beszélgetni. A téma természetesen a Milan sikere volt. S ami ezekből a beszélgetésekből kicsendült, azt Nereo Rocco,

a „papa” fejezte ki a legtalálóbban:

— Nem is ért volna semmit ez a bajnokság, ha nem Helenio Herrerával együtt verjük meg az Intert!

Az 1967–68. évi olasz bajnok a Milan, a legtöbbször szerepelt játékosokkal. Álló sor balról: Rivera (csapatkapitány, bal karján a jelzés), Sormani, Rosato, Prati, Schnellinger, Cudicini. Guggol: Hamrin, Anquiletti, Trapattoni, Angelillo, Lodetti. A Milan kilencedszer nyerte el az olasz bajnoki címet, ezt megelőzőleg 1961–62-ben volt bajnok

Gianni RIVERA. 1943-ban Alessandriában született, s onnan 1960 nyarán került a Milanhoz. 175 cm magas, súlya 68 kg

A két milánói klub rivalizálása áll ugyanis az olasz bajnokság középpontjában. Amíg az Inter az erő és szervezettség fegyverével fektette az elmúlt években kétvállra nagy vetélytársát, a Milan a szellem és a játékosság erejével szerezte vissza a milánói hegemóniát. S ebben kitűnő segítőtársai akadtak. A roppant gólveszélyes, hórihorgas Pratit és brazíl csapattársát, Sormanit élvezet volt kiugratni, mert

a gólhelyzetek 72%-át berúgták.

Hamrin ördöngős cselei, szemfülessége továbbnövelte a támadósor ütőerejét, gólképességét, s a háttérből varázskarmesterként dirigálta a csapatot Rivera, aki az évek folyamán küzdeni is megtanult. Első hegedűse, a kopaszodó Lodetti a legrögtönzöttebb gondolatát is kitalálta, s úgy szolgálta a csapatot, mint ... Suarez Mazzolát és társait.

A Milan csapata ismét európai fényben ragyog. De nem szabad elfelejteni, hogy a csapat átlagéletkora 28 év! A játékosok közül többen is már a 30-hoz közel járnak, sőt néhányan már túl is haladtak a harmadik X-en: Hamrin (1934), Trapattoni (1939), Malatrasi (1938). Ezt látják a vezetők is, akik az átigazolási versenyben néhány újabb babért szereztek: megvették Cresci-t, a Varese stopperjét, Fogli-t, a Bologna motorját, Petrinit, a Genoa sokatígérő középcsatárát. Így már három ponton fel lehet majd frissíteni a csapatot az új bajnokságban. S elkezdődhet egy olyan folyamat, amely még nehezebbé teszi a Milan bajnoki címének a megvédését, mint a megszerzése volt.

Vándor Kálmán

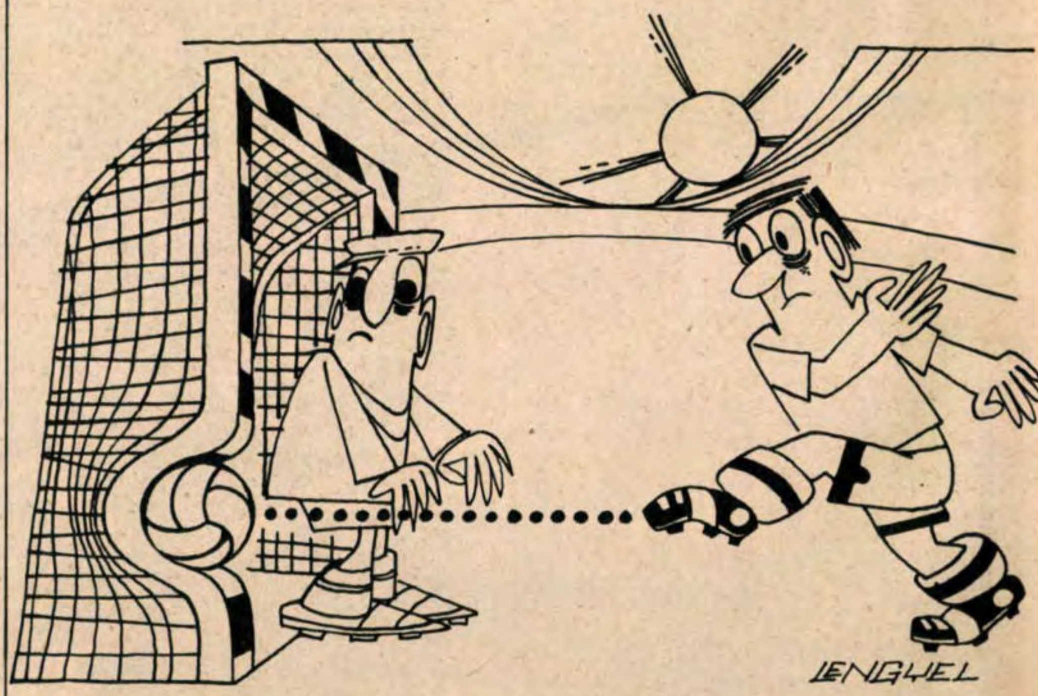
Angelo Benedetto SORMANI 1939-ben Brazíliában született, a Santos csapatában játszott, 1961-ben a Mantovához, 63-ban a Romához, 64-ben pedig a Sampdoriához került, s onnan 65-ben lett a Milan játékosa. 182 cm magas, súlya 78 kg

Karl Heinz SCHNELLINGER Durenben, Németországban 1939-ben született, az 1. FC Köln csapatából 1963-ban került Olaszországba a Mantovához, 1964-ben az AS Roma játékosa lett, egy évvel később a Milan vette át. A nyugatnémet játékosok közül eddig ő aratta a legtöbb sikert Itáliában. 180 cm magas, súlya 79 kg

Kivételes lövőerő

(Lengyel Gyula rajza)

Olimpiai ellenfeleinkről

A mexikói nyári olimpiai játékok labdarúgótornájának selejtező mérkőzései világszerte befejeződtek. Hazánkban azonban csak mostanában kezd foglalkozni a közvélemény a labdarúgás várható olimpiai eseményeivel. Ez érthető, hiszen a tokiói győzelem a magyar együttesnek selejtező nélküli „zöld utat" biztosított a mexikói döntőbe. Ezután viszont minden bizonnyal fokozódó érdeklődéssel fordulnak a magyar labdarúgó szurkolók is az olimpiai játékokkal kapcsolatos események felé. Ez a feltételezés kétszeresen is indokoltnak tűnik. Először: megtörtént a 16-os döntő csoportbeosztása és a sorsolás; másodszor: kijelölték a magyar olimpiai válogatott vezérkarát, és első, bő létszámú játékoskeretét. Ezek után úgy véljük, hogy nem lesz érdektelen, ha néhány érdekes adat tükrében megkíséreljük bemutatni csapatunk csoportbeli ellenfeleit. Annál is inkább szükségesnek látszik ez, mert az illető országok labdarúgásáról meglehetősen keveset tud a hazai sportközönség.

Közismert, hogy a magyar együttes a 16-os döntő C-csoportjában, Mexikó második legnagyobb városában, az egymillió lélekszámon felüli *Guadalajara* stadionjában mérkőzik majd három vetélytársával a legjobb nyolc közé jutásért. Időrendben az első ellenfél (október 13-án)

EL SALVADOR

olimpiai válogatottja lesz. (Nem San Salvador, ahogyan egyes lapok írták. Ez ugyanis a mintegy hárommillió lakosú, kis közép-amerikai köztársaság fővárosának neve, míg az ország — El Salvador). Ez az ország azon kevesek közé tartozik, amelyekkel a magyar labdarúgásnak talán még soha (a felszabadulás óta biztos, hogy nem) voltak kapcsolatai. Így azután nem valami sokat tudhatunk első ellenfelünkről. Az tény, hogy még észak- és közép-amerikai viszonylatban sem tartozik a legjobbak közé. El Salvador labdarúgó szövetsége 1935-ben alakult. Első válogatott mérkőzését Havannában, Közép-Amerika és a Karibi térség bajnokságának keretében vívta. A bemutatkozás sikerült: 8 : 2 arányú győzelem Guatemala tizenegye ellen. Ezen a bajnoki tornán az újonc salvadori gárda végül a 4. helyet szerezte meg — hat ország csapata között.

Jelentős nemzetközi sikert mindössze egyszer könyvelhetett el a kis ország labdarúgása. Az előbb említett bajnokság 1943. évi küzdelmei során, hazai környezetben az első helyen végzett. A világbajnokságokon még egyszer sem találkoztunk El Salvador csapatával. Mindössze 1938-ban nevezett, de akkor — már a selejtezők megkezdése előtt — visszalépett. Olimpiai tornán most indul először. Ez a rajt eddig eredményesnek mondható, mert sikerült bekerülnie a legjobb 16 közé. A selejtezők során Trinidad válogatottja jelentette az utolsó akadályt a salvadoriak számára. Mivel ezt a „gátat" is sikerrel vették, megnyílt az út előttük a szinte szomszédos Mexikó felé.

Következő, október 15-i ellenfelünk a Ghana—Marokkó afrikai csoportdöntő győztese,

MAROKKÓ

csapata lesz. A nagy kiterjedésű (hazánknál közel ötször nagyobb) ország együttese végeredményben idegenben kerekedett felül a Ghana elleni párharcban. A marokkói találkozó (Casablancában) ugyanis 1 : 1-re végződött. A visszavágón, Accrában, viszont a ghanai együttes nem tudta kihasználni a hazai környezet előnyét: 2 : 1 arányban alulmaradt. Így Marokkó ismét csoporttársa lesz a magyar együttesnek.

Az egykori francia fennhatóság alatt álló Marokkóban 1923-ban alakult meg a labdarúgó szövetség. Bajnoki küzdelmek azonban már 1916-tól, tehát több mint fél évszázad óta folynak ebben az országban. Marokkó válogatottja világbajnokságon még egyszer sem indult, olimpián viszont már harmadszor vesz részt. 1960-ban a marokkói gárda még nem jutott a legjobb 16 közé. Négy évvel később azonban már ott volt Tokióban, a legjobbak végső küzdelmében is. Akkor mérte össze tudását első alkalommal válogatott találkozó keretében a magyar és a marokkói labdarúgás. (A két ország klubcsapatai között azonban már az előző évtizedek során élénk kapcsolatok alakultak ki. Magyar együttesek a harmincas évektől kezdődően nagy előszeretettel és gyakran keresték fel téli portyáik során a kellemes éghajlatú, részben a Földközi tenger, részben az Atlanti óceán partján elterülő észak-afrikai országot.) A tokiói magyar—marokkói erőpróba minden bizonnyal „Bene mérkőzése" címen kerül majd be labdarúgósportunk történetébe. 1964. október 11-én ugyanis együttesünk 2 : 0-ás félidő után 6 : 0 arányban győzött — Bene Ferenc „mesterhatosával"! (Ennek a mérkőzésnek a krónikájához tartozik még, hogy — bármennyire is hihetetlen — Novák Dezső büntetőt hibázott. Ez talán azóta sem fordult elő vele...) Most októberben megismétlődik a tokiói találkozó, csak éppen — Guadalajarában.

A papírforma szerint legveszélyesebb ellenfélnek (október 17-én)

IZRAEL

válogatottja ígérkezik. Valamennyi vetélytársunk közül a legnagyobb nemzetközi tapasztalattal ennek az országnak a labdarúgói rendelkeznek. Ha kiugró sikereket még nem is ért el, néhány jelentős eredményt már elkönyvelhetett az izraeli labdarúgás. Ebben részt vállaltak magyar edzők is, akik közül többen működtek Izraelben. Mándi Gyula mesteredző például a közelmúltban éveken át állami edzőként segítette az ország labdarúgásának fejlődését.

Izrael 1934 óta (akkoriban még Palesztina néven) valamennyi világbajnokságon képviseltette magát. A legjobb 16 közé azonban még egyszer sem került be az izraeli válogatott. Érdekes, hogy amennyiben ez sikerült volna neki, akkor három alkalommal is éppen a magyar válogatott lett volna az ellenfele. 1934-ben Egyiptom, 1938-ban Görögország, 1958-ban pedig Wales csapata ütötte ki Izraelt a továbbjutástól, egyben az ellenünk vívandó válogatott mérkőzések lehetőségétől.

Olimpiai tornán ezúttal negyedszer szerepel Izrael csapata, de a legjobb 16 közé csak most jutott be először. 1960-ban is mindössze egy hajszál választotta el ettől. A selejtezők során — általános meglepetésre — a jugoszlávok ellen Belgrádban is diadalmaskodott! Csak a görögöktől elszenvedett váratlan vereség ütötte el Izraelt a római úttól. Így — jobb gólarányával — mégis Jugoszlávia lett csoportelső. Déli szomszédaink azután Olaszországban — olimpiai aranyérmet nyertek...

Ha válogatott szinten még nem is, klubcsapataink révén már elég régen és 1967-ig meglehetősen gyakran mérték össze erejüket labdarúgóink izraeli ellenfelekkel. 1964-ben például éppen magyar csapat, az MTK volt az izraeli gárda ellenfele az olimpiai előkészületek során. A kék-fehérek március 10-én, Jaffa városában 1 : 1-re végeztek Izrael csapatával.

Ennek a cikknek a keretében célunk nem az esélyek latolgatása, hanem csoportbeli ellenfeleink bemutatása volt. Azt azonban így is leszögezhetjük, hogy a jól felkészült és elbizakodottságtól mentes magyar gárda számára nem jelenthet megoldhatatlan feladatot a csoportelsőség megszerzése...

A. Z.

Magyarok az amerikai labdarúgásban

Nagy lendülettel és mind nagyobb érdeklődés mellett zajlik az amerikai labdarúgó-bajnokság. Úgy látszik mégiscsak „meghonosodik" ez a sportág az amerikai kontinensen is, bár a rajt előtt kétség volt efelől. A hírek szerint különösen a bevándorolt európaiak látogatják a négy csoportban folyó mérkőzéseket, érdeklődésüket fokozza, hogy csaknem minden együttesben nagy számban szerepelnek európai labdarúgók, de más kontinensekről is az Egyesült Államokba érkezett játékosok.

Végig böngészve a 17 csapat játékos-keretét és vezetőinek listáját, rengeteg a jugoszláv név. Szép számban képviselt azonban a magyar labdarúgósport is.

Puskás — ha fényképezik majd mindig nevet — az egyik bevándorolt játékosával, a holland Langendijkkel. (MTI Külföldi Képszolgálat, Fotofiel Madrid felv.)

Így például a Houston Stars-nak Henni Géza, a volt ferencvárosi válogatott kapus a menedzsere, a Toronto Falcons-é Kubala László, a Vancouver Royals-é Puskás Ferenc, a Washington Whips-é pedig Nagy II. András, a ferencváros volt válogatott balfedezete.

Henni csapatában játszik Szalai Tibor, az MTK volt ifjúsági válogatottja, ennek a csapatnak még több olyan magyar labdarúgója van, akik már a harmadik nemzedékként nőttek fel az Egyesült Államokban.

Az St. Louis Stars-ban játszik Kaszás László, a Vasas volt csatára, míg a legvegyesebb nemzetiségű a Vancouvers Royals, Puskás csapata. Jól mutatja ez a keret-névsor: Apostolides (görög), Cheung Chi-Doy (hong-kongi), Cheung Chi-Wai (hongkongi), Collar (spanyol), Cram (angol), De Long (amerikai), Dinsdale (angol), Green (angol), Hanek (magyar), Hill (angol), Klein (luxemburgi), Krivitz (magyar), Langendijk (holland), Lipták (magyar), O'Connel (angol), Rey (spanyol), Sandor (nyugatnémet), Varnavas (ciprusi), Vicek (jugoszláv).

A Vancouver Royals-nak nemigen megy, csoportjában az utolsó, azaz a 4. helyen áll. Emiatt Puskás sokat „idegeskedik", amiért már ki is tiltották a kispadról, s mivel ezt nem tartotta tiszteletben 200 dollár pénzbüntetésre is ítélték. Nem nagyon igyekszik azonban befizetni büntetését, és a külföldi hírek szerint, renitenskedése miatt komolyabb szankciókhoz nyúlnak vele szemben.

60 *játékos a Világválogatott keretben*

Dettmar Cramer, az edző

Az év egyik legérdekesebb labdarúgó eseménye lesz november 6-án Rio de Janeiróban a Világválogatott—Brazília találkozó, amelyre a Brazil Labdarúgó Szövetség 60 éves fennállásának jubileuma alkalmából kerül sor.

A FIFA válogató bizottságot nevezett ki a Brazíliába utazó csapat kijelölésére, amelynek tagja többek között Barcs Sándor, az UEFA alelnöke is.

A bizottság ülésén hatvan tagú keretet állapított meg. Azért ilyen nagylétszámút, mert egyelőre nem tudják, hogy a nemzeti szövetségek az adott időpontban mely játékosokat bocsájtják rendelkezésükre. Az ebbeli tájékozódás a FIFA titkárságára tartozik, s **a végső csapat kijelölése majd a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség mexikói üléssorozatán történik meg** — a nyári olimpiai játékok alatt — amikor már ismert lesz a helyzet.

Mindenesetre a válogató bizottság tagjai a 60-as keretnél erősen „támaszkodtak" Dél-Amerikára, elsősorban Argentínára, hogy a legrosszabb esetben is ki tudjanak állítani egy csapatot, még ha az nem is a világ legerősebb együttesét jelenti — amelyet pedig a neve után hinni lehetne.

A FIFÁ-t és különösen a válogató bizottságot már sok kritika is érte emiatt, véleményük: Egyelőre nem tudnak mást tenni, remélhetőleg hamarosan minden tisztázódik, és a FIFA végül is olyan csapatot küldhet a brazil fővárosba, amely méltán képviseli az öt kontinens labdarúgó sportját.

Nem volt vita afelett, hogy ki legyen a csapat edzője, adva volt: Dettmar Cramer, a FIFA alkalmazásában álló nyugatnémet tréner, aki évtizedekig dolgozott Sepp Herberger, majd pedig Helmut Schön nyugatnémet labdarúgó szakemberek keze alatt. Cramer nemrég távolkeleten járt, s a labdarúgó sportban fejletlen országokban igyekezett előadásaival, bemutatóival valamelyes fejlődési irányt megadni, utána az amerikai kontinensen is szívesen látott vendég volt hasonló ügyben.

A FIFA válogató bizottság által kijelölt 60-as keret:

Dzsajics

Argentína:	Albrecht, Bernao, Cutize, Coco, Madeiro, Malbernat, Marzolini, Mas, E. Onega, Perfumo, Rendo, Silva, Veron.
Belgium:	Van Himst.
Bulgária:	Aszparuhov.
Chile:	Quintano, Reinoso.
Csehszlovákia:	Adamec, Viktor.
Anglia:	Ball, Banks, B. Charlton, Moore, Wilson.
Franciaország:	Bosquier, Djorkaeff, Gondet, Herbin.
NSZK:	Beckenbauer, Schnellinger.
NDK:	Vogel.
Magyarország:	Albert, Bene, Farkas, Szűcs.
Észak-Írország:	Best.
Olaszország:	Domenghini, Facchetti, Mazzola, Rivera.
Peru:	Chumpitaz.
Portugália:	Augusto, Eusebio, Simoes.
Románia:	Pircalab.
Skócia:	Johnstone, Law, Lennox.
Spanyolország:	Amancio, Ruiz.
Szovjetunió:	Metreveli, Sesztyernyev, Jasin.
Uruguay:	Mazurkiewicz, Montero-Castillo, Rojas, Villar.
Jugoszlávia:	Dzsajics, Fazlagics, Oszim.

Néhányan a 60 közül. Balról Law, Amancio, Jasin, B. Charlton, Eusebio.

Jobb lesz mint volt

E szó „brazil" mágikus vonzerővel hat a labdarúgás szerelmesére. S akkor is érvényben van, ha a brazil futball nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, mint pl. az 1966-os világbajnokságon. Ezért is örültem oly nagyon — írja Jacques Ferran, a France Football munkatársa —, hogy legutóbb, európai túrájuk után Mexikóban találkoztam a brazil válogatottal. Nem ismerek náluk barátságosabb embereket, együttest, amely ily készségesen áll újságíró rendelkezésére. Mindegy hogy vezető, edző vagy játékos — változatlanul így felelnek: „Uram, rendelkezésére állunk. Megtisztelő, hogy figyelmével tüntet ki bennünket."

Első kérdésem így hangzott:

— Vajon a jelenlegi válogatott Felix-szel a kapuban, a Carlos Alberto, Brito, Joel, Rildo védővonallal, Gerson, Rivelino és Tostao középjátékosokkal, végül a Natal, Jairzinho, Edu támadóhármassal, a mostani legígéretteljesebb brazil együttes-e az 1970-es világbajnokságra?

Aymore Moreira edző válasza:

— Nem, erre lehetetlen a válaszadás. Sok még a jelöltünk. Inkább azt mondhatnám, hogy a jelenlegi válogatott a jövő együttesének a valószínű alapja.

— Lehetséges-e, hogy a kétszeres világbajnok (1958 és 1962) Brazília fölött végleg eljárt az idő?

Moreira hosszan gondolkozik felelet előtt és azután elismeri, hogy abban az időben egyszerre több nagy kiemelkedő játékosegyéniség került össze a válogatottban és ezek egyidőben is tűntek el, hisz valamenynyien ugyanahhoz a nemzedékhez tartoztak. Ma már azonban a múlt nem jelent terhet a brazil labdarúgásnak. Legfeljebb hagyományaival és dicsőségével gazdagítja!

— Képes-e Brazília 1970-ben olyan játékosegyéniségeket felvonultatni, mint Didi, Garrincha, Nilton Santos, Djalma Santos, Gilmar, Zito stb?

— Igen, azt hiszem. Ezek a nagy játékosegyéniségek, akik 1958-ban tűntek fel, annak a technikai és pszichológiai előkészítő munkának az eredményeként ragyogtak, amely még 1956-ban kezdődött. Ugyanez történik most is. Az az őszinte véleményem, hogy a jelenlegi brazil csapat jobb és nagyobb lehetőségekkel rendelkezik, mint az 1958-as.

Magyarázatot is fűz hozzá:

— A világ labdarúgása 1962 óta megváltozott. 1958-ban és 1962-ben amikor Pelé vagy Didi négy vagy öt ellenfelet kicselezett, tapsot kaptak. Tisztelték is őket. Most két csel után, ha nem hagyják abba, vesztesek maradnak. Ebből is látszik, hogy a játék változik, a labda továbbítása gyorsabbá válik. Nos, ebben a stílusban a mi játékosaink kitűnőek. Nem hiszem, hogy a mi 1958—62-es válogatottunk képes lenne a jelenlegi elképesztően magas labdarúgóigényeket kielégíteni.

— Mi a véleménye az európai labdarúgásról?

Edu, az új góllövő csillag

— Különösen fizikailag igen erős. Az európaiakkal szembeni technikai fölény csak akkor érvényesül, ha fizikailag nem recseg a gépezet. Stuttgartban például az Európába való érkezés után a brazil válogatott még olyan fáradt volt, hogy a kezdeményezést teljesen átengedte a németeknek. Ezért is vesztett az NSZK-ban. Az, amit az európai játékosok jobban tudnak, az az ellenfél játékának az akadályozása. Tökéletes fizikai erő szükséges tehát ahhoz, hogy ellenük eredményesek lehessünk. Ennek a módszernek a segítségével bizonyult azután már a brazil együttes jobbnak Lengyelország, Jugoszlávia és Portugália válogatottjánál.

— Melyik európai játékos tetszett Önnek különösképpen?

— Az NSZK-ban Beckenbauer, Csehszlovákiában Adamec és Jugoszláviában Dzsajics.

— Miért nem volt a túrán Pelé?

— Klubja, a Santos kérte, hogy ne vigyük magunkkal az európai portyára. Szüksége volt rá a klubnak

Európai körúton, edzés a varsói stadionban

a brazil válogatott

ugyanilyen célból. Egyébként Pelének biztosítva van a helye a brazil válogatottban. Mi úgy véltük döntő feladat egy Pelé nélküli válogatott kialakítása, amelynek azután rendelkezésére állhat a „futballkirály”. Vagyis ne Pelé rendelkezzék a válogatottal, hanem a válogatott Pelével.

— Ezt úgy értem — tette hozzá Moreira —, hogy miután a mostani portyán már bemutattunk egy Pelé nélküli csapatot, semmi sem lesz könnyebb, mint Pelét egy ilyen csapatba beépíteni. Bármely poszton hasznos lesz még hátul is, mert négy vagy öt ellenfélnek is munkát ad. Így azután talán többet tehet az eredmény érdekében labda nélkül, mint labdával. Mindenképpen számítunk rá 1969-ben — és tovább és tudjuk, hogy ő is számít a válogatott csapatra.

A brazil csapatot végig kísérte dr. Lidio Toledo orvos is, akit Mexicoban különösképp a magassági légkör kérdései izgattak. A 2400 méteres mexicoi magasság érdekes problémákat vet fel a futballvilágban is, hiszen — mint ismeretes — az 1970-es világbajnokság döntő tornájának majdnem valamennyi mérkőzését ilyen magasságú pályákon rendezik.

Dr. Toledo hosszan tanulmányozta ezt a kérdést, s a véleménye:

— A kérdés kényes — mondotta. — Az alkalmazkodás, az átállás számára három hét szükséges. Ennél rövidebb idő esetén a játékos légzési zavarokkal küzdhet és néha más betegségek is elővehetik: fejfájás, hányás stb. Három hét után azonban, ha még sokáig ott marad, újabb fizikai romlásokat okozhat az éghajlat, az étkezés, a távolság. Így sohasem beszélhetünk tökéletes alkalmazkodásról. A mexikóiak mindig előnyben lesznek az idegenekkel szemben. Mindenesetre a fizikai felkészülés sokat segíthet. A jó formában levő játékost kevésbé befolyásolja a légköri változás, mint a fáradtat. Ugyancsak döntő szerepet játszik ebben a kérdésben a pszichológus. A legtöbb betegség oka a magasság miatti félelem. Ezért is fontos a lehető leggyakrabban játszani magas fekvésű pályákon, 1000 m-től 3000 méterig.

(A France Footballban a brazil válogatott nagyszabású európai és dél-amerikai portyájáról megjelent értékelést Stössel Nándor kivonatolta.)

Pozsonyban a brazilok 3:2 arányban kikaptak Csehszlovákia csapatától. Képünk a brazilok második gólját mutatja. A fehér inges brazilok azért örvendeznek ily nagyon, mert az 53. percben az előre húzódott Carlos Alberto hátvéd lövését Viktor kapus ugyan kiütötte, de a hátvéd utána hálóba fejelte a labdát, s brazilok ezzel 2:1-es vezetést szereztek. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

Az 1962-ben világbajnokságot nyert brazil együttes. Álló sor balról: Djalma Santos, Zito, Gylmar, Nilton Santos, Zozinho, Mauro. Guggol: Americo (gyúró), Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagalo

Miért Bolemányi?

A szálfa termetű Bolemányit, az edzés után megkérdeztem:

— Nem lepődtél meg, amikor a Vasasba hívtak?

— *Őszinte legyek?*

— Feltétlenül.

— *Nem, mert két évvel ezelőtt már a Ferencváros felé kacsintgattam, s nemrégiben hívtak Dunaújvárosba is.*

— És amikor bekerültél a csapatba?

— *Hát arra bizony nem számítottam, legalábbis ilyen korán nem.*

Bolemányi János Komlón ismerte meg azt az örömöt, mit jelent a háló őrének lenni. Ez még 1959-ben volt. A bányászvárosból Kiskőrösre került, aztán a Vámőrséghez, s egyesülés folytán a Pénzügyőrbe. Itt figyelt fel rá számos szakember, köztük Rózner Győző, a Vasas szakosztályvezetője is. De a Budai Spartacus előbb hívta Bolemányit mint a Vasas. A kapus bemutatkozására azonban nem került sor, mert a B. Spartacus egyesült a fővárosi testvér csapatával, s így Bolemányinak módja volt együttest változtatni.

Bolemányi öröme

Élt ezzel a jogával, s most utólag érthetően örül ennek.

Edzője, Illovszky Rudolf dicséri szorgalmát, akaraterejét, elégedett a teljesítményével. A Pénzügyőr régebbi edzője aligha mondhatta ezt el Bolemányiról.

— Igaz, Jancsi?

— *Igaz. Sok baj volt velem.*

— És a Vasasban nem lesz?

— *Nem, mert itt nem engedik. Szigorú rendszabályok vannak, nagy a követelmény, s két olyan kitűnő kapus a versenytársam mint Varga és Kenderesi.*

Nos, a témánál vagyunk.

Itt van például Varga Laci. 1962 óta vallhatja magát Vasas játékosnak. Tizenegyszer védte az országos ifjúsági válogatott, tizenkétszer az utánpótlás válogatott, s négyszer a B válogatott kapuját, s az egyik angol—magyar mérkőzésen tartalék volt az A válogatottban.

Amikor a Vasas kétszer bajnokságot nyert az 52 mérkőzésből csupán ötször nem ő állt a háló előtt. Erőssége volt a Vasas KK-t és Hexagonál-tornát nyert csapatának is. Egy időben sokan azt tartották — jómagam is —, hogy kivételes tudású kapustehetség. Most úgy tűnik, mintha megállt volna a fejlődésben.

Varga bánata

— Így van ez Laci?

— *Egyértelmű választ nem adhatok. Ifjúsági válogatottként jöttem a Vasasba. Lehet, hogy helytelenül tettem... A Vasas ugyan nagyszerű csapat, kitűnő a szakvezetés, sok nagytudású játékosa van, s beutaztam a fél világot. De... nem védhettem akkor, amikor a fejlődésem ezt leginkább megkövetelte, 1962-től —64-ig. Ekkor ugyanis Szentmihályi válogatott volt. Néhányszor ugyan sikerrel helyettesítettem, dicsértek a lapok, győztünk is, mégis át kellett adnom a kapu őrzését. És ez a tény valahogy mindig elkísért, zavart, a balszerencse mellém szegődött.*

— Pontosabban?

— *A esetek döntő többségében mindig olyankor maradtam ki a csapatból, amikor pedig győztünk. Így történt ez legutóbb is. 2:0-ra vertük az MTK-t, tehát még gólt sem kaptam..., s a következő mérkőzésen már nem én védtem. Rudi bácsi nem bízik bennem... Ezért is hozták Bolemányit.*

— Most persze te sértődött vagy, igaz?

— *Hát nincs okom lelkendezésre... 25 éves vagyok, védenem kell!...*

— Csupán rajtad múlik.

— *Hát nem egészen, de mindent megteszek ennek érdekében. Szorgalmas, igyekvő leszek, s megpróbálom visszaszerezni a helyem. Ha pedig mégsem sikerül, akkor elmegyek a Vasasból, oda ahol képességeim, tudásom, megfelel a követelménynek.*

Kenderesi vágya

Érdekes, hogy Kenderesi másként vélekedik.

Amikor arról beszélgettünk, hogy Bolemányi véd, s két rutinos társa pedig tartalék, gondolkozás nélkül megjegyezte:

— *Jogosan!*

— Miért?

— *Magamról beszélek csupán. Az Újpesti Dózsa ellen rosszul védtem. A válogatott mérkőzések miatt három hét szünet következett. Úgy gondoltam az első héten nem erőltetem magam. Az edzéseken nem igyekeztem, sőt túlságosan könnyedén végeztem néhány gyakorlatot. Rudi bácsi észrevette, s kihagyott a csapatból. Megbűnhődtem...*

Tréfálkozott:

— *Bizonyára nem bántom meg Jancsit, ha azt mondom: azért hozták őt a Vasasba, hogy ránk ijesszenek. Nos, ez sikerült, jobban mint ahogyan gondoltam!...*

— Nem nyomasztó az a tudat, hogy hárman versengtek egy helyért?

— *Nem. Híve vagyok a nemes küzdelemnek, s nem hátrálok meg. Két célom van: újságíró szeretnék lenni és sokáig védeni a Vasas kapuját. Már több írásom megjelent a Népszavában, ősszel felvesznek az újságíró iskolába, aminek kimondhatatlanul örülök. Marad a Vasas. Úgy szeretném szeptemberben elkezdeni a tanévet, mint a csapat elsőszámú kapusa.*

— Mit teszel ennek érdekében?

— *Mindent, ami szükséges!*

A beszélgetés óta kíváncsiságból többször kimentem a Vasas edzésére. Árgus szemekkel figyeltem a három kapust.

Minden alkalommal szakadt róluk a verejték.

Keserves küzdelemben harcolnak az edző bizalmáért. Versengésüknek a csapat látja hasznát.

Németh Gyula

70 ÉV LEGJOBBJAI

6. BALFEDEZETEK

A magyar labdarúgás legjelesebb egyéniségeinek seregszemléje ezúttal a balfedezetekkel folytatódik. Ezen a poszton is számos kiválóságot ismerhetett meg a sportközönség a hét évtized során. Így azután nem volt könnyű feladat a legjobbak kiválogatása. Végül a következő tíz játékos mellett döntöttünk (a név után az egyesület, illetve egyesületek megnevezése, majd az első és az utolsó válogatottság éve, végül valamennyi válogatottság száma):

Vágó Antal	Fővárosi TC, MTK	1908—17	17
Blum Zoltán	FTC	1912—25	38
Obitz Gábor	FTC	1921—30	15
Lázár Gyula	FTC	1931—41	49
Dudás János	MTK, WMFC (Csepel)	1935—42	21
Lakat Károly	Szeged, FTC	1945—50	13
Zakariás József	MATEOSZ, MTK	1947—54	35
Kotász Antal	Dunaújváros, Bp. Honvéd	1954—61	37
Berendi II Pál	Vasas	1956—60	24
Szűcs Lajos	Dorog, FTC	1967—68	8

Legkiválóbb balfedezeteink sorát — időrendben — VÁGÓ Antal nyitotta meg századunk első évtizedében. A Fővárosi TC nagyszerű felkészültségű fedezetéért annak idején nagy harcot vívott a két vetélytárs, az MTK és az FTC. A versenyfutásban a kék-fehérek kerekedtek felül. Ekkor alakult ki az MTK nemzetközileg is magas színvonalú fedezetsora, a Bíró—Károly—Vágó hármas. Ebben a sorban Vágó hasonló feladatot látott el, mint négy évtizeddel később az „aranycsapatban" Zakariás, azaz elsősorban a védőmunkát támogatta. Pompás helyezkedése és szerelési készsége révén ezt a szerepkört a válogatott együttesben is egy évtizeden át kifogástalanul töltötte be.

Lázár Gyula

A stockholmi olimpiai játékok

idején robbant az élvonalba BLUM Zoltán, a magyar labdarúgás legodaadóbb harcosainak egyike. A karcsú termetű, de rendkívül szívós játékos fáradhatatlan, csupa szív harcmodorával hamarosan a közönség egyik kedvence lett. Ezek a tulajdonságok jóval átlagon felüli labdarúgó képességgel is párosultak. Különösen a helyezkedése és fejjátéka volt kitűnő, viszont — csak bal lábbal rúgott jól. Edzőként is jelentős sikereket ért el. Az FTC emlékezetes 100%-os bajnoksága idején (1931/1932-ben) Blum volt a zöld-fehérek szakmai vezetője.

Klubtársa, OBITZ Gábor a legalacsonyabb termetű magyar labdarúgók közé tartozott. Játéktudása azonban fordított arányban állt magasságával. Zsonglőrszerű technika, csiszolt taktikai érzék és — fizikumához képest — bámulatos harcosság jellemezte a népszerű ferencvárosi fedezetet. Kulturált játékfelfogás, ötletesség terén felülmúlta előbb említett elődjeit is. Képességeit dicséri, hogy nemcsak a szélsőfedezet helyén, hanem az akkoriban kulcsfontosságú középfedezet szerepkörében is magas színvonalú játékra volt képes.

Kitűnő vetélytársai közül is **kiemelkedett** LÁZÁR Gyula, a „tanár úr", akit méltán tartanak minden idők legkiválóbb magyar balfedezetének. A nyúlánk termetű Lázár a labdarúgás valódi művésze volt. A „tanár úr" elnevezést — Károly Jenőhöz hasonlóan — kivételes játéktudása miatt kapta a közönségtől. Ragyogó technikai és taktikai felkészültsége nagy gyorsasággal és bátor küzdőmodorral párosult. Játékfelfogása inkább a támadás felé vonzotta, de maradéktalanul megállta a helyét a védekezésben is, ha — éppen „muszáj" volt.

Dudás János

Kortársa és méltó vetélytársa volt Lázárnak a kék-fehérek jelessége, DUDÁS János. Ízzig-vérig korszerű felfogásban játszott a feltűnően szótlan, budafoki származású fiú. Kevésbé csillogott, mint Lázár, de megbízhatóság tekintetében felülmúlta a „tanár urat". Szinte nem is tudott rosszul játszani. A csatársorban szintén megállta a helyét — még a válogatott tizenegyben is. 1936 decemberében, a londoni 6:2-s angol—magyar mérkőzésen a brit szakemberek osztatlan elismerését is kiérdemelte.

A második világháború idején

a Szeged csapatában egy apró termetű, szőke fedezet tűnt fel, aki később az FTC csapatában folytatta pályafutását. LAKAT Károly dr., a zöld-fehérek sok sikert aratott mesteredzője, fizikum tekintetében Obitz Gáborra, játékfelfogás terén pedig Blum Zoltánra emlékeztetett. Pompásan helyezkedett és szerelt, minden megoldása a csapatjáték érdekeit szolgálta. A szoros emberfogáshoz kevesen értettek úgy, mint ő. Puskás „Öcsi" számára valósággal „félelmetessé" vált Lakat Károly ne-

ve. Edzői sikerei közül — emlékeztetőül — csupán egyet említünk: 1964-ben Lakat szakmai irányításával harcolta ki a magyar gárda az olimpiai aranyérmet...

Az „aranycsapat" balfedezete, ZAKARIÁS József újszerű feladatot látott el, amely erősen hasonlított a mai „beállós" szerepköréhez. Elsősorban a védelmet erősítette, a hátvédhármas munkáját segítette. Fegyelmezett játékfelfogása, kitűnő helyezkedése és szerelési készsége segítségével kifogástalanul oldotta meg feladatát. Bozsikkal tökéletesen megértették és kiegészítették egymás játékát.

Utódja, KOTÁSZ Antal kiváló technikai felkészültsége segítségével mindent meg tudott oldani a zöld gyepen, amit csak akart. A védelemben és a támadásban egyaránt otthonosan mozgott. Taktikai fegyelmezettsége azonban olykor-olykor kifogásolható volt. Képességeire jellemző, hogy a válogatottság száma terén így is túlszárnyalta Zakariást.

Csatárként kezdte pályafutását, de balfedezetként került a legjobbak közé a közelmúltban visszavonult, népszerű „Botond", BERENDI II. Pál, a piros-kék gárda erőssége. A zömök termetű, harcos labdarúgó Zakariáshoz hasonló fegyelmezettséggel és szorgalommal támogatta a védő- és támadójátékot egyaránt. Nagyszerűen értett a szoros emberfogáshoz is.

A korszerű labdarúgó típusáról

nemzetközileg kialakult felfogást mostani játékosaink közül alighanem SZŰCS Lajos közelíti meg leginkább. Erőteljes, fáradhatatlan, amellett technikailag is jól képzett és kellő taktikai érzékkel rendelkező játékos. Az Újpesten feltűnt ifjú a Dorog csapatában került az élvonalba, s az FTC színeiben érkezett el a válogatottságig. Az utóbbi években nyújtott kiemelkedő, egyenletes teljesítménye révén — megítélésünk szerint — méltán sorolható a legjobbak közé.

A legjobbnak vélt tíz játékos mellett

még több olyan balfedezetünk akadt,

akiknek neve feltétlenül méltó a megemlítésre. Az 1900-as években a törékeny alkatú, de szívós GORSZKY Tivadar (FTC), nemcsak klubcsapatában, hanem a válogatottban is sokszor kitüntette magát. Az első világháború idején a legifjabb Kertész fiú, KERTÉSZ III. Adolf (MTK) tett tanúbizonyságot nagyszerű képességekről. Később a rendkívül harcos BALOGH I István (Újpest) aratott sok sikert. Az ötvenes évek második felében az MTK csapatában Zakariás örökségét egy nyúlánk, szőke ifjú, KOVÁCS III Ferenc vette át. Az erős „konkurrenciának" tulajdonítható, hogy a válogatottban csupán egy alkalommal jutott szóhoz.

Antal Zoltán

SORSOLTAK

Kisorsolták a BEK és a KEK 1968—69. évi küzdelmeinek I. fordulóját. A bal oldali képünkön Gustav Wiederkehr, az UEFA svájci elnöke és Barcs Sándor, az UEFA magyar alelnöke éppen sorsol.

A jobb oldali képünkön láthatjuk, hogy a kupa milyen nagy becsben van Angliában. Rendőrök páncélos autóval szállítják.

És az I. fordulók.

BEK: **Ferencváros—Celtic Glasgow,** Manchester United—Waterford (ír), Levszki Szófia—AC Milan, Carl Zeiss-Jena—Crvena Zvezda (jugoszláv), 1. FC Nürnberg—Ajax Amszterdam, AEK Athén—Jeunesse Esch (luxemburgi), BC Rosenborg Trondheim (norvég)—Rapid (osztrák), Zürich—Dinamo Kijev, Spartak Trnava—Malmő, Floriana (máltai)—Lahti Reipas (finn), Steaua Bukarest—Akademik Boldclub (dán), St. Etienne—Ruch Chorzów, Manchester City—Fenerbahcse (török), FC Valur (izlandi)—Benfica, Anderlecht—Glentoran (észak-ír), Real Madrid—Athletic Limassol (ciprusi).

KEK: Girondins Bordeaux (francia)—Szpartak Szófia, Partizán Tirana—Torinó, **Győr—Lyn Osló** (norvég), Crusaders Belfast (észak-ír)—Kamraterna Norrköping (svéd). Altay Izmir (török)—Górnik Zabrze (lengyel), Dunfermline (skót)—Hapoel Nicosia (ciprusi), Shamrock Rovers (ír)—Freja Randers (dán), Grazer AK—ADO den Haag (holland), Sliema Wanderers (máltai)—Dudelingen (luxemburgi), Lugano—Barcelona, Brugge (belga)—West Bromwich Albion, Dinamo Bukarest—FC Köln, Dinamo Moszkva—görög kupagyőztes, Unipn Berlin (NDK)—Bor (jugoszláv), Cardiff City—Porto, Slovan Bratislava—Reykjavik.

*

Az alsó képünkön a BEK-védő és a Világ Kupa döntőjére készülődő Manchester United hatalmas gárdája. Legfelső sor (balról jobbra): Billy Foulkes, John Aston, Jimmy Rimmer, Alex Stepney, Alan Gowling, David Head. Középső sor: David Sadler, Tiny Dunne, Shay Brennan, Pat Crerand, George Best, Francis Burns és Jack Crompton edző. Alsó sor: Jimmy Ryan, Nobby Stiles, Denis Law, Sir Matt Busby menedzser, Bobby Charlton, Brian Kidd, John Fitzpatrick. (MTI Külföldi Képszol., UPI Europix felv.)

FRANCIA FUTBALLREFORM

A francia labdarúgásban már régen megérett a helyzet az eddig érvényben volt szövetségi szabályok megváltoztatására. Most, hogy az egész országban erőre kapott a reformok követelése, ez alól a labdarúgó szövetség, sőt a klubok sem vonhatják ki magukat.

Az 1968—69. évi bajnokság a többhetes általános sztrájk következményeként csak szeptember 3-án kezdődik és jövő év június 15-én fejeződik be. Megmarad a nemrégiben bevezetett rövid téli szünet, december 15-től január 5-ig. Az I. osztály az eddigi 20 helyett 18 csapatból fog állni. A szövetségi tréner Dugauguez, a válogatott legutóbbi vereségei és gyenge teljesítményei ellenére is az eddig követett út folytatását kívánja. Erős ellenfelekkel akarja szembeállítani csapatát, hogy megállapíthassa, melyek azok a hibák, amelyeket ki kell javítani. Ezt az álláspontot helyeslik a vezető körök, ezért Anglia, az NSZK és Spanyolország lesz a franciák ellenfele a közeljövőben. Rendszeresítik az edzőtáborozásokat és edzőpartnerként európai élcsapatokat (köztük magyarokat is) hívnak meg.

A francia profiklubok anyagi helyzete, kevés kivétellel, katasztrófálisnak mondható. Nem kevesebb, mint 5 millió francia frankra tehető deficitük. A liga elnöke Sadoul kijelentette: *„Így nem mehet tovább. Ha az állam nem veszi le rólunk az elviselhetetlen adóterheket, foglalkoznunk kell a hivatásos labdarúgás beszüntetésével!"*

Az anyagi helyzet javítását célozza az ideiglenes határozat, amely szerint minden csapat (egyelőre csak a II. osztályra vonatkozik) amely egy bajnoki mérkőzésen legalább három gólt ér el, külön egy pont jóváírásban részesül, tekintet nélkül az elért eredményre. A szakemberek szerint ezt kétségtelenül emeli majd a mérkőzések vonzóerejét, hiszen a támadójáték visszaesése, a gólok csekély száma nagymértékben hozzá járult a nézőszámok és ezáltal a bevételek visszaeséséhez.

Minden szabályt ki lehet játszani?

Olaszországban évek óta tilos új külföldi játékosokat vagy edzőket szerződtetni. A rendelkezés szerint a külföldi trénerek még Olaszországon belül sem változtathatnak klubot. Ennek ellenére Helenio Herrera, a francia útlevéllel rendelkező argentínai szakember, az Intertől az AS Romához szerződött. Az olasz szövetség ezt H. H.-nak az olasz futball körül szerzett különleges érdemeire való tekintettel engedélyezte. A Roma egyébként nem edzőnek, hanem technikai igazgatónak szerződtette Herrerát.

A szabálynak ezt a „hézagát" a Napoli — amely szintén le akarta szerződtetni az Inter volt edzőjét — igyekezett gyorsan kihasználni: tárgyalásokat kezdtek Otto Gloriával, a kiváló brazil edzővel, aki 1966-ban az angliai VB-n a portugál válogatott irányítója volt és ez évben a Benficát vezette a BEK döntőjébe. Az olasz szövetség azonban nem adott engedélyt Gloria részére; sem trénerként, sem technikai igazgatóként nem szerződtethette le a Napoli. A nápolyiak nem engedtek a negyvennyolcból: *„Megszerezzük Gloriát, teljesen mindegy „ mi lesz a következménye!"* A klub elnöksége az eddigi edzőnek, Pesaolának levélben azonnali hatállyal felmondott, az egyesület elnöke, Corcione kijelentette, hogy Gloriát *„személyes tanácsadójaként"* szerződteti, ami ellen a szövetség semmit sem tehet. Így született új funkció az olasz labdarúgásban.

ERŐTELJES FELSZABADÍTÓRÚGÁS

CSABAI CSEMEGE

A labdarúgó NB II legnagyobb meglepetése kétségtelenül a Békéscsabai Előre szereplése. Tavaly csak gólaránnyal maradt bent a csapat, az idei első „félidőben" viszont az NB II-ben szokatlan — öt pontos — előnnyel kötött ki a Keleti csoport első helyén. Vajon mi történt Csabán? Csakugyan csoda-e a csabai „csoda"?...

AZ EDZŐ

Ha egy csapatnál a szakvezető pedagógus, abból legtöbbször sok jó származik. Az ilyen edző általában jó pszichológus, érti a szakmát, jól kamatoztatja mindazt, amit a Testnevelési Főiskolán elsajátított. Már tudniillik akkor, ha az edző — testnevelő tanár. Igen ám, de Piller Sándor, a csabaiak edzője, a helyi Sebes György Közgazdasági Technikum levelező tagozatának igazgató-helyettese nem testnevelő, könyvvitelre, politikai gazdaságtanra tanítja hallgatóit. Mégis labdarúgóit sok mindenre megtanította, amivel a viharsarki focisták NB II-s csoport elsőségüket kiharcolták.

A Békéscsabai Előre játékosai. Álló sor (balról jobbra): Kuba, Kvasz, Lára, Szűcs, Schneider, Kiss, Litauszki, Mészár, Jankulár, Németh, Zahorán, Süle, Kucsera. Guggol: Bócsik, Bertók, Száraz, Tarr, Csulik, Batke. Ül: Tóth, Papp.

S ami még érdekesebb: Piller Sándor először dolgozik NB II-s csapatnál. Mindössze 36 éves a fiatal oktató, aki annak idején a labdarúgást elsősorban azért hagyta abba, mert mint tanárnak bőven akadt tennivalója az iskola falain belül is. De mint sokan mások, akik futballoztak, ő sem tudott elszakadni a labdarúgástól. Először a B. VTSK ifi, majd felnőtt csapatánál edzősködött, azután a B. Előre tartalékcsapata következett. Három év után „jutott" az NB II-be. Igaz, csak hosszas rábeszélésre de — vállalta...

Vannak, akik most azt mondják: könnyű a dolga Pillernek, hiszen jó játékosai vannak. „Fut" a csapatnak, nincs probléma. Ez így is van, de ahhoz, hogy a gárdát így összekovácsolta, sok mindenre szükség volt. Többek között arra a víg kedélyre is, amely Piller Sándort jellemzi, s amely népszerűségének is egyik forrása. Egyáltalán nem lehet azt mondani, hogy tavasszal nem voltak nehéz percei, a fiatal edzőt azonban jó kedélye a legnehezebb helyzetekben sem hagyta el. Azt tartja ugyanis: „jó kedély nélkül nem sport a sport". És milyen igaza van.

Éveken át sikeresen fogta össze azt a megyei ifi válogatottat, amelyben a mai csapatból Zahorán, Láza, Kuba, Bertók, Mészár is szerepelt. Úgy is mondhatnánk, ő volt az, aki felfedezte a fenti labdarúgókat. Ami különben azt is bizonyítja: érti a „szakmát". És még valamit Piller Sándorról, a tanulni vágyó, fejlődni akaró szakemberről... Azon kevesek egyike volt, aki turistaként ott volt a legutóbbi labdarúgó világbajnokságon, s vaskos jegyzetfüzettel tért haza a londoni döntő után. Nyitott szemmel járt-kelt Liverpoolban és Londonban, sok mindent tanult a VB-n látott mérkőzésekből, s az a bizonyos jegyzetfüzet — ahogy ő mondja — ma is kincset ér számára.

A SEGÍTŐTÁRSAK

Csepregi János, a szakosztály egyik nagy értéke. Valamikor „Jampinak" becézték, a megtisztelőnek egyáltalán nem mondható titulus azonban az idők során lekopott a volt kitűnő kapusról, aki az ötvenes években a Sztálinváros NB I-es csapatában is bizonygatta a csabai labdarúgás erejét. Talán azért értik meg olyan jól egymást Pillerrel, mert mind a ketten közel tudnak férkőzni a rájuk bízott sportolókhoz anélkül, hogy csorba esnék a vezetői tekintélyen. Az örökké mosolygó Csepregit mindenki ismeri Békéscsabán — s ami ugye nagy szó — talán nincs is ember a városban, aki ne szeretné. Így aztán azon sem lehet csodálkozni, hogy a sportban szerzett tapasztalatait, személyes kapcsolatait ügyesen kamatoztatja a csapat, a fiúk érdekében.

CSAPAT, KÖZÖNSÉG

Láza, Németh, Tóth s még jó páran, ismert játékosai az együttesnek, hiszen a legtöbbjük régi NB-II-s labdarúgó, sőt éppen a fentiek az NB I-et is megjárták. Batke az egyik legkitűnőbb békéscsabai általános iskolai testnevelő, s a balszélső Száraz sem szorul különösebb bemutatásra. Állandó tagja volt az együttesnek az NB III-ból igazolt Bertók, s 11-szer jutott szóhoz a megyei bajnokságból télen igazolt, 19 éves Mészár, aki lőtt már gólt a Népstadionban is, amikor tavaly, a Szabad Föld Kupa döntőjében szerepelt a medgyesegyházi csapatban. Különlegesen jó érzékkel „gyúrták" Pillerék csapattá a sok újonccal rendelkező B. Előrét.

De a szurkolók nélkül még így is nehezen ment volna... Pedig a csabai közönség nagyon szeszélyes, színészi nyelven szólva majdnem rossznak mondható. Néha csak a második, vagy a harmadik gól után jön tűzbe. De hogy mennyire szereti az Előrét közönsége, arra legnagyszerűbb példát az MGM Debrecen és a DVSC elleni mérkőzés szolgáltatta, mindkétszer 2000-es csabai szurkológárda bíztatta csapatát — Debrecenben. S az MGM Debrecen elleni találkozón megtörtént az, amire példa csak ritkán adódik: több volt a csabai, mint a debreceni néző.

Tavaszi nagyszerű szereplését többek között a jól sikerült erősítésnek a jó baráti szellemnek, s a jó szakvezetésnek köszönhette a B. Előre. De vajon így fog ez menni ősszel is? A csabaiak azt mondják: menni fog, mert Békéscsaba és sokezres szurkoló tábora megérdemelné végre az NB I B-t.

Nagy József

UTAZZON TELEVÍZIÓVAL MEXIKÓBA

NAPONTA KÉTSZER

Közvetíti az OLIMPIA eseményeit a

TELEVÍZIÓ!

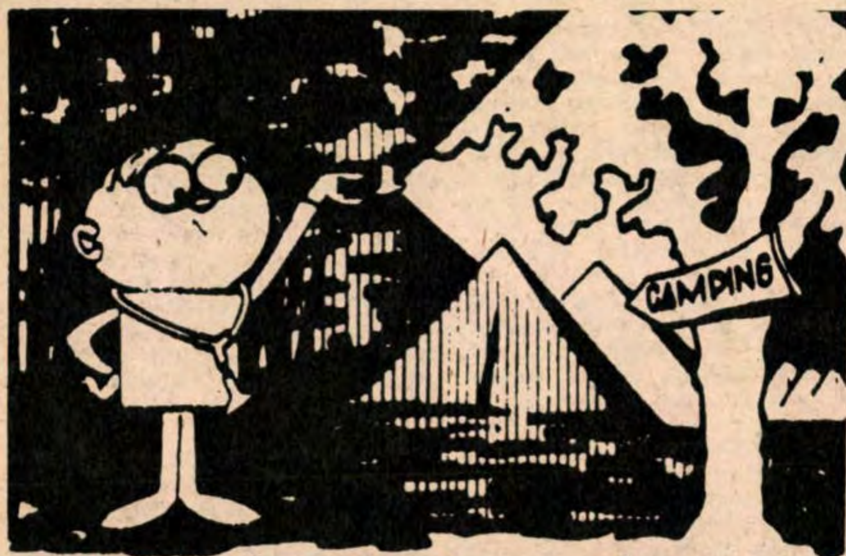
Különleges OTP hitelakció!

Szeptember végéig történő tv-vásárlásnál

CSAK 10%

előleget kell fizetnie!

vakító·fény·az·éjszakában

MEDILUX CH

A HÁLÓZATBÓL TÖLTHETŐ

MINIZSEBLÁMPA

Kapható: Keravill szaküzletekben és az áruházak műszaki osztályain

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja
Felelős szerkesztő: **Hoffer József**
Tördelő szerkesztő: **Mattanovich Béla**
Szerkesztőség: Budapest, I., Fém utca 5—7.
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: **Tóth László** igazgató
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Révay u. 16.
Telefon: 116-660.
Beküldött kéziratokat, fényképeket és rajzokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza
Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető a Posta Központi Hírlap Irodánál. Bp., V., József nádor tér 1. Telefon: 180-850 és bármely postahivatalnál. Egyéni előfizetésnél 61 251, közületi előfizetésnél 61 066-os csekkszámon vagy átutalással MNB 8 folyószámlára.
Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint.

INDEX: 25 501

68.1006 Egyetemi Nyomda mélynyomása, Budapest

A felső képen, a Videoton—Szeged találkozón Csukovics a 75. percben megszerzi a Videoton egyetlen, győzelmet jelentő gólját. (MTI Foto, Szebellédy Géza felvétele.)

Az alsó képen, az MTK—Ferencváros örökrangadón (0:0) Szuromi tör a Ferencváros kapujára, s Juhászon már túljutott. (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele.)

Vasas—Győr (2:1). A 64. percben Radics fejesgólja, Tóth, a győri kapus tehetetlen. Ezzel egyenlített a Vasas. (MTI Foto, Pálfai Gábor felvétele.)

LABDARÚGÁS

